

Kolter-Molter

En Dürchenâner-Steck a 5 Akten

vum Ejk

irei nôm Kotzebue (Der Wirrwarr).

Fir d'e'scht M^oi gespilt an der Lîes zu Letzeburg,
am Wanter 1918.

Dât Steck dâref nûre gespilt gin mat schrefflecher Erlâbnes
vum Verlâg P. Worré-Mertens.

Zwêt verbessert Oplô.

1930

Letzeburg — Drock a Verlag vum P. Worré-Mertens
J. P. Worré, Nôfolger.

De Kolter-Molter.

Zur zwäter Oplö.
Oppesöt bei enger Geleenhät
zu Letzeburg.

1.

Om Lantsemshaff ble'st spässeg Loft,
Den Hopsa spillt onschölleg Sträch,
E Kand, wät liewenslang gehofft,
Krit dach um Enn seng Säch an d'Wäch.
De Lantsem eng al Schlöfkap ass,
Seng Frä huot Bischen op der Zong,
Hir Düochter Le'ne' göt nôt lass
De fäde Städter Pomädsjong.

2.

Dät get än ällenen Dürchernên,
Eng wärech Kolter-Molterei.
Abè, zum Enn set kä me' nên,
Et gèt jô alles glât an d'Rei.
Nu se'f ìech all elei gemeld,
Mìr sôen ìech et rîchtes zo',
Wann dât Gekolters ìech gefällt,
Si Lantsems an de' äner fro'.

3.

A wie nach net genoch huot krit
Dê spân seng Laun net lîng op d'Folter,
A reiss sech aus dem Kapp dâ Sprass,
Soss göt e selwer Kolter-Molter.
Mè wann ä Kranken him ge'f d'Pro'f,
Dât hie gelâcht sech haut gesond,
Dann hätt, wien ìech dâ Spâss hei scho'f,
Sei Lo'n den Owend völeg fond.

Ejk.

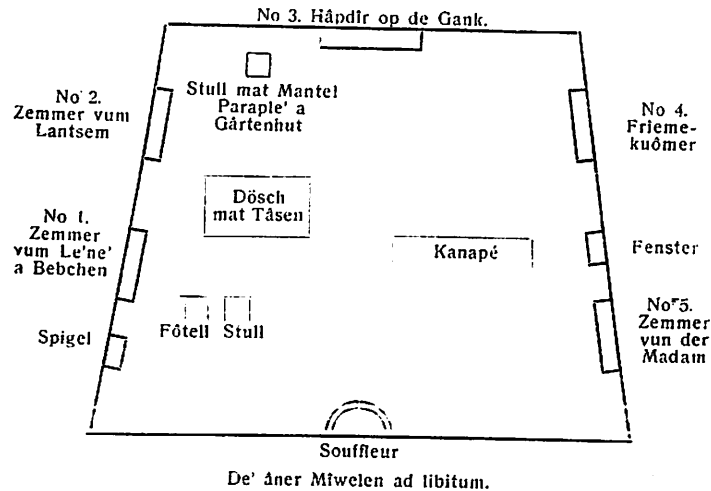
PERSO'NEN.

Den Lantsem, e Proprietär om Land.
 D'Madam Lantsem.
 D'Le'ne', hir Dûochter.
 De Fritz Hopsa, hire Neveu (de Lantsem ass sei Momper).
 De Majo'er Lantsem.
 D'Bebchen, seng Dûochter.
 Den Här van de Pomâd aus der Stâd.
 D'Frâ Pangkuch, Haushättesch beim Lantsem.
 2 Gendâremen. Baüeren. e Gärtner.

D'Steck spillt a Lantsems hirem Haus, de' 5 Akten am selwechten Zemmer.

De' 3 e'schter Akten spille nōnen am Nōmetteg; den 4. de selwechten Dâg owens; dē 5. den âneren Dâg mûorgens.

Arichtong vum Theater.

I. Akt.

1. Scène.

(De Lantsem, den Hopsa, de Pomade setzen op dem Kanapé a neipen, se stōssen am Schlōf emōl mat de Kepp zesommen. D'Madam, d'Bebchen (mat enger Strōck) an d'Le'ne' kōmmen geschwen zu N° 3 erân.)

D'Madam: Richtig, kukt emōl de' dreî, dô setzen se a schlōfen ewe' Ratzen.

Le'ne': D'ass wo'er, an et mengt en, et wâr hinnen êscht. (riift dem Gärtner zu N° 3) Jacques, breng emōl de' Gebässkessel mam Re'erholz erop.

D'Madam: O mei Kand, wann dei Papp schle'ft, ass et em emmer êscht. We' e mech en mariage frōe kum, et wôr eso' hâlwer neng Auer ôwens, du wôr en eso' schle'freg, dat e fu Gâpsen bâl kē Wûort eraûs konnt brengen, an op onsen Hochzeitsdâg ass en îwert dem Nûochtiessen richtig entschlōf.

Le'ne': Wesst der, Mam, è bestûotene Man, dât gêt jo nach, âwer dat meng zwe'n Freiere schlōfen, dât ass dach e bōs'ge stârek.

Madam: Zwe' Freieren? Wâs de net sēs. Dât ass jō èn ze vill.

Le'ne': Oho! Et sin der nach bâl eng Dozen ze man. Un alle Fanger e Renk a jiderē vun engem ânere Freier, eso' mân si et haut an der Stât.

Madam: Nu gei mer ûocht, Joffier Mamseil, du wēss, dât dengt Glect der sēt: Nemmen de Cousin Hopsa, a soss kēn!

Le'ne': De Cousin, oder vleicht e'schter seng Honnert-dausenden.

Madam: Et se'f dann, è Kand, ewe's du, verstèt dât net besser.

Le'ne': Dèn entwescht mer jô dach net. Sengem Papp sein Testament set jô, e misst sech mat mir, senger Cousine, bestüoden oder mer den dretten Dêl fu sengem Verme'ge vermâchen.

Madam: Richteg. Awer dât Ganzt ass me' ewe' den dretten Dêl. An dann ge'f och de' Momperei greilech Kappbrîeches mâchen, a kurz a gut, et darf sech net me' lãng gesaumt gin, ewell mûor get de Cousin gro'ssjãreg. E wëss et wûol nach net, mir hun en hei am Haûs emmer am Glãf behãlen, e wër e Jôer me' jonk. Awer op êmo! kennt en et dach gewûor gin, et kennt ên Zo'fal et wellen, kurz a gut, du mechs virun, et ass kè Wãrdes me'. Ech hãtt le'wer, wann dè Schmantjekel dô (*weist op de Pomãd*) an der Stãt wãr.

Le'ne': Oho! Wãt hãt ech da vun dem graffe Cousin; den Hãr van de Pomãd hûot dach Mane'eren. Nujê, dem Cousin brengen ech der och nach bei (*Gãrtner bringt de Gebãsskessel.*) Elo ass de Kessel. (*Se stellt en hannert de' drei an ze't de Strãch.*) Dât get en Zãpestrãch, dat d'Leit am Dûoref mengen et ge'fe Bomme geheit. (*Klappt drop, de' drei erwãchen.*)

Pomãd: Wãt wôr dât elô?

Lantsem: Ass en Donnerwieder am Gãng?

Hopsa: En Erdbeben!

PZomãd: (*sprengt op*) O mille pardon.

Le'ne: Excuse mon brave!

Lantsem: (*geseit d' Madam*) Sit dir et, meng Dauf, hûot dir iech mam Gãrtner zermault?

Madam: Al Schlôfkãp, hun ech eng Stemm ewe' e Gebãsskessel?

Lantsem: Gebãss—kessel?? We' ên sech fre kann.

Madam: Dir îrt iech nach, wann der ewell do't sit.

Le'ne': (*zum Pomãde*) Kè Wonner, dat mei Papp eng Mettesrascht hãlt, hie schle'ft bãl emmer; ech hun och neischt derge'nt, wann de Cousin Hopsa entneipt, am

Schlôf sticht hie we'negstens keng Deiwlereien. Mais dîr, mon cher, den ech nemmen eleihinner op d'Land invite'ert hun fir dat e mer de' lãng Zeit soll verdriwen. . . .

Pomãd: Oh ech hun vun iech gedrêmt.

Le'ne': Dir sollt net nemme vu mer drêmen, dir sollt mer d'Zeit verdriwen, mei flotte Cavalier.

Pomãd: Mais se'er gãren, meng douce amie.

Le'ne': Dajê' eran, bei de Klave'er; mer sangen ên Dûo. (*zum Hopsa*) Arwûor Coseng, klekt mer! (*rãcht em d'Hand.*)

Hopsa: Well der mer de Mettech Moschtert an d'Zopp gedun hûot.

Le'ne': Je, je, mir Fraleit müssen iech alles assaisonne'eren, a net emmer mat Zocker, dè schûod den Zãn. (*Se get dem Pomãd den Arem, de' zwè ab zur Dir N° 1.*)

2. Scène.

(D' Madam, de Lantsem, den Hopsa.)

Madam: Sôt emôl, Thimothée, wûofir musst dir emmer schlôfen?

Lantsem: Sot emôl meng Dauf, wûofir musst dir emmer wãckereg sin?

Madam: Dir get emôl net wãckereg, wa jengster Dag d'Posaun gèt.

Lantsem: Eso' lãng ewe' dir dô stit, braûch ech keng Posaun.

Madam: Abè, dât ass eng propper Ried. Sit fro' dat ech dô sin, soss geng jô hei alles tennescht an fiewesch. Wann ên eso' kãl ass ewe' dir, dann

Lantsem: Ech kãl, erennert iech dach, we' ech vir 40 Jôer freie ko'm.

Madam: Ha ha, et set ên et wire Plantzen, de' nemmen all 50 Jôer eng Ke'er ble'en.

Lantsem: Dir sit och aus der Bie', meng Dauf.

Hopsa: Awer d' Matant hûot en Eppelche gedrôen, dèn ass elô le'f zeideg

Madam: An du solls e plecken, âle Schellem!

Hopsa: (lûos) Jo, awer en ass môss müodebötzeg!

3. Scène.

(De' Vireg, d' Fra Pangkuch durch N° 3.)

D' Fra Pangkuch: De Bauer fum Biereg ass dobaüssen.

Madam: Wât hätt hié gieren?

Hopsa: E wârt e Kallef brengen.

Madam: Mais dât wâr brâv.

Pangkuch: Ower nèn, e kemt sech bedanken, fir de' Ko'.

Madam: Eng Ko', ech versti net recht.

Hopsa: D' Fra Pangkuch sèt eng Ko', fir ze weise we' schwe'er dât Kallef ass.

Pangkuch: Jungen Härchen, et kemt elô alles eraûs.

Hopsa: Nèn, meng le'f Frâ, et kemt erân, d' Kallef kemt erân an de Stall.

Pangkuch: Hält emol stell mat dem Kallef. De Bauer om Biereg hûot seng ânzeg Ko' verlûor, e wôr ausser sech, seng Frâ hûot sech wond gekrasch, du gong hei dè jongen Här owens am Lîchteschein mat èrem Kniecht dohin an heit dem Mân de' bäschi Ko' aus ârem Stall mat.

Madam: Awer Fritz, ech weil net hoffen

Hopsa: Dat de' Frâ hei le'gt, nèn, Gott sei Dank.

Madam: Wât! Meng bäscht Ko', oh Himmel a mein Heiland net nach.

Hopsa: Er bäscht, mais net èr ânzeg, dem Bauer seng ânzeg awer wôr zu Grond gângen.

Madam: Oho, de' göt en erôm eraûs.

Hopsa: Nèn, ech bezûolen se.

Madam: Et wor eso' eng sche'n ro't hollännesch.

Hopsa: Ech bezûolen se an hollännesche Gulden.

Madam: Se go'f all Dâg zwe'n Ämere Möllech.

Hopsa: Mei Gott, Matant, da bâcke mer op menger Ho'chzeit e pûor Kuche manner.

Madam: (gemîtlich) Op denger Ho'chzeit? Mais du wells jô net viru mâchen.

Hopsa: Oh dât kömt eso' op êmôl. Der hûolt et net enûocht, an dô ass et.

Madam: Ech wöil et unhûolen, a wanns de nun Escht möchs, Fritz, da verzeien ech der och dèn elei Strêch nach eng Ke'er, an ech gin elo dem Bauer sei Merci ofhûolen. Awer kurz a gutt, mîerk der et! Denk un onst Le'ne' an un dengem Papp sein Testament. (am Eraûsgôen zum Bebchen) Nun, Joffer Nièce, ass neischt me' Ne'deches ze mâchen ewe' eso' lidereg ze strecken? (Ab mat Frâ Pangkuch zur Dir N° 3.)

4. Scène.

(Hopsa, Bebchen, Lantsem, den erem om Kanapé entschlôf as.)

Bebchen: (keimt a gét bei den Desch a spullt Tâsen.)

Hopsa: (no enger Paus.) Kann da meng le'f Cousinchen neischt me' nôbeles mân ewe' Tâsen ze spullen?

Bebchen: Wo' kennt der eso' frôen, ech spullen se dach all Dâg.

Hopsa: Schlot der emôl e pûor kapott, da braûcht der keng me' ze spullen.

Bebchen: Jô, da kennt ech ower spûorstrêchs aus dem Haus lâfen.

Hopsa: An dann, mei Kand? D'Welt ass gro'ss, an dir hätt et îwerall besser ewe' hei.

Bebchen: Dir hûot gut schwetzen, ère Papp hûot iéch e puor Honnert Dausend Frang vermâcht, a mein hûot neischt ewe' eng hongereg kleng Pensio'n. Ech stin hei am Gnôdebrot', bâl ewe' è Wësekand.

Hopsa: A meng Matant salzt iéch dât Steck Bro'd zergutzterech. — Hûot der fleicht erem è Bre'fchen un âre Papp ze besuorgen?

Bebchen: Jô, elei ass än, wann der wöllt eso' gut sin.

Hopsa: Gewöss, hier dermat (*en helt en*).

Bebchen: Hei sin 15 Sû fir de Käppchen.

Hopsa: Ech halen och! Wann der emôl è gude Parti gemacht hûot, da schecken ech meng Not am Ganzen. — An dem Bre'f wërte wüol erem eläuter Klôe stöen?

Bebchen: Oh jo!

Hopsa: Aremt Kand, èr jong Zeit ass net voller Ro'sen.

Bebchen: Awer och, Gott sei Dank, net voll Där. Et ass è brave Mensch elei erômmer, dè mecht mer all Ament eng hämelech Fräd, an e verre't sech net, ech kann em emôl net merci söen.

Hopsa: Wät der net sôt.

Bebchen: Och jô! denk iéch emôl, nach hent hûot e mer firu meng Fenster e Kûoref mat zwe'n Kanarie gehängen.

Hopsa: Mais dät ass e verwöten Klôterer, dè muss klamme können ewe' en Af.

Bebchen: A bei dem Summerheisgen am Gärt, wo' ech Sonndes eso' gare setzen, hûot e mer Reseda gepflanzt, dèn ech fir mei Liéwen eso' le'f hun.

Hopsa: Dät ass jo nach ewäll sche'n.

Bebchen: Oh e mecht nach weider. Vir e pûor Deg kömt eng Wittfrächen aus der Nöperschâft bei mech a bedankt sech fir en Däler dèn ech er geschöckt hätt, an dèn er an hirem Lät eso' gut komant wër.

Hopsa: Kuk elei, dann ass d'Cousine Bebchen dach net eso' ârem we' se sech stellt.

Bebchen: Macht de Geck net mat mer, dir wösst grät eso' gut ewe' ech, dat ech kèn Zantim hun. Hie wôr et, en hät è Mantel un an en hûot der Frä gesôt, ech hätt e geschöckt.

Hopsa: Dèn ass net ganz.

Bebchen: Oho, e bräven, nôbele Mensch ass ei.

Hopsa: Secher èn dè fro' mat iéch ass. Ass et net dem Bürgermèschter sei länge Stodent, dè mecht och Gedichter.

Bebchen: O nän. Ech wëss, wién et ass, e stät net weit vu mer.

Hopsa: Ech? O jamine! Ech soll mer Hals a Bän briéchen, fir iéch e Kanari bei d'Fenster ze hänken, ech soll Reseda planzen, dem sei Geroch ech net ausstôe kann. A Geld, en Däler, oho, dir wösst, we' knaps mech d'Matant an den Dubbelen hält, trotz mengen Honnerttausenden; jo, wann èn emôl gro'ssjereg wär. Nën, Cousinchen, dät ka nemmen è gewiéscht sin, dän an iéch verle'ft ass. Der wärt dach net wölle gläwen

Bebchen: Hm, eso' e bös'gen vleicht schon.

Hopsa: Dir sit eso' ble'd.

Bebchen: Arem Leit dârfe net fräch sin.

Hopsa: Dir macht keng Toilett.

Bebchen: Fir Tâsen ze spullen?

Hopsa: Dir drôt keng falsch Hôer.

Bebchen: Wann èn de Kapp voll senger ègener hûot.

Hopsa: Dir môlt iech d'Gesicht net.

Bebchen: D'Mûorgessonn besûorgt dät.

Hopsa: Dir macht keng Gedichter.

Bebchen: Ech liésen der âwer, franze'sescher an deitscher, an ech fanne mei Genoss drun.

Hopsa: Dir sit glät net kokett.

Bebchen: Hätt dir dät gären?

Hopsa: Dir höllefft sengerliewe net, denen Alen hei am Haus eng Grenat ze'en, der macht emôl kêmôl de' âner erôf.

Bebchen: Cousin, wann dat èren Ierscht ass, da si mir net me' gut zesûomen.

Hopsa: Si mir da gut matenâner?

Bebchen: Ech sin iéch ganz secher gut, vun Hierze gut. Dir sit den ânzegen am Haus, dè mer neischt zu läd dèt; èr Zenkereien mache mer me' Frèd ewe' Verdross, ewell se si net iwei gemânt.

Hopsa: An âwer wollt der mer göscht den Owend këng Bèss gin.

Bebchen: Muss dät sin, fir dat der gläit, ech wër iéch gut?

Hopsa: Ah, natirlech, keng Bès — net gut! Dir sit mir gut,
also eng Bès!
Bebchen: Neischt dô.
Hopsa: Wann ech gelift!
Bebchen: Ewäch.
Hopsa: Oh dat gät net eso'.
Bebchen: Soll ech iech mat Spullwässer däfen?
Hopsa: Dat gesiche mir da gären. (*E gët op et d'uur, a
wöllt et kössen, de Lantsem keimt eng Ke'er hårt an dre't
sech op de' äner Seit. D'Bebchen wiert sech mat der
Täss, de' fällt a brecht*).

Bebchen: Oh Himmel, der Matant hir Täss ass dûrech.
Hopsa: Kapott! Ha! ha, ha! Nulle fête sans verre cassé...
Encore un carreau cassé
Bebchen: D'ass är Schold!
Hopsa: Ech hälen och, wién hûot sech eso' domm gewiert?
Bebchen: Wät fänke mer elô un? De' sche'n gelden Täss
fun der Schüoberföer
Hopsa: Wät wellt der mâchen, dô ass neischt ze vermöm-
pelen, ech wôr et net.
Bebchen: Oh mei Gott, dat göt en Donnerwieder, et göt
secher Strêch, ech gin agespärt, ech âremt Kand! (*et
lauschtert*) Dô kömt d'Matant schon! Oh we'!
Hopsa: Ro'ech, dann hällafen ech nach eng Ke'er dem
kâppesche Medchen. (*E get dem Lantsem dat Steck
mat der Heng an d'Hand a legt de' äner Schirbelen
drener op de Bûodem*).

Bebchen: Wät get dat elo?
Hopsa: Ro'ech! Dat get Fräd, nû kann de' Al kommen.
(*E rift an der Dir 3*): Matant, Matant, èr gölden Täss
ass kapott!
Bebchen: Cousin, sit der verrökt?
Hopsa: Matant, kommt, èr Täss ass an honnert Stöcker.
Bebchen: Wät e Mensch.

5. Scène.

(De' vireg. D'Madam.)

Madam: (*kömt gedauscht*) Wät, de' sche' gölden Täss, wo'?
we'. Wién?
Hopsa: Jô kukt dô. De Mononk wollt nach Kaffe' hun,
d'Bebche schött em es eraus, hien drenkt, du entschle'ft
en, a perdauf leit d'Täss om Bûodem.
Madam: (*reselt de Lantsem*) Thimotée, Mann, âremse'lege
Schle'fer!
Lantsem: (*reift sech d'Aen*) Meng Dauf?
Madam: Wät sin dat erem fir Dommhêten, de' der elei
mâcht, Ongglecksfull?
Lantsem: Mei Gott, ech hu geschlôf, an am Schlôf möcht
èn dach neischt Schlächtes.
Madam: Da kukt emôl, wät der an der Hand hûot.
Lantsem: Eng Schirbel, wät hêscht dat.
Madam: Jô eng Schirbel, an dô önne leien der nach. Ech
wöllt, eir wêrt och a Stöcker gefüor.
Lantsem: Abè meng Dauf, ech wëss fu neischt.
Madam: Kaffe' hûot der gedronk.
Lantsem: Kaffe', ah!
Madam: An du sit dir entschlôf.
Lantsem: Dat ka sin.
Madam: An du hûot der mer meng Täss gebrach. 20 Jôer
hun ech draus gedronk.
Lantsem: Der krit eng nei.
Madam: Et wôr en Souvenir vun dem jonge Mensch dèn
emôl an der Vakanz hei gelo'nt hât, fir sein Examen ze
schaffen.
Lantsem: Ah vun dém, mais dèn hûot iech jô nach âner
Sâchen geschenkt
Madam: An du, topecht Steck, göss dem Schle'fer grât meng
Täss
Bebchen: Majo, Matant
Hopsa: Se wôr grât gspullt.

Bebchen: Jo, ech hât se grât gspullt.

Madam: Eraus elei an d'Kichen, du ongeschöckt Dengen!

Bebchen: (ab durch N° 3).

6. Scène.

(De' Vireg une' d'Bebchen.)

Lantsem: Ech wëss net, dat se sôen, ech hätt Kaffe' gedronk

Madam: Der schlôft nach eso' lãng, bis der vergiësst, dat der bestüod sit.

Lantsem: (keimt) Oh nèn, meng Dauf, dat vergösst mer net.

Madam: A nu kurz a gut, stit op, dir hëllef elô emôl en êscht Wüort mam Fritz schwätzen.

Lantsem: Mam Fritz?

Madam: Mè natirlich, elô ass onst Le'ne' schon 4 Wochen aus der Stãdt erôm, an hie wöllt nach emmer nôt viru mâchen.

Lantsem: Muss ech dann dobei sin, wann hie viru mecht?

Madam: Hei den Här dröckt sech. Nu kurz a gut, elô stãllt der en emôl zur Riéd, wüofir ass en net firu mecht.

Lantsem: Fritz, ech stãllen dech zur Riéd.

Hopsa: Matant, der wösst, we' ech eso' ble'd sin.

Madam: D'ass âwer soss net grât dei Fehler. Abè kurz a gut, du wãss dat dengem Papp sein Testament sèt, du miss dech mat onsem Le'ne' bestüoden.

Hopsa: Mei Gott, wivill Mól hûot der mer dat scho getrôtert.

Madam: Wanns de âneschter wells, da gât en Dröttel vum dengem Verme'gen flêten.

Hopsa: Gut, dat wãss ech.

Madam: D'Testament leit a mengem Tirang ûowenop.

Hopsa: (jir sech) Dat go'f besser gehut ewe' d'Médchen.

Madam: Du bass nun âl genoch, múor iwert e Jahr göes de gro'ssjähreg.

Lantsem: Ech hât gemènt múor, mei Schâtz?

Madam: Wann dir dat Mãngen emôl ge'ft si lössen; wiën muss dat besser wessen, dir oder ech?

Lantsem: Oh dir, meng Dauf, natirlech dir.

Madam: (zum Hopsa) Dûofir ass et Zeit, dengem Papp sei Wöllen ze erfüllen.

Hopsa: Dãt kann dach net eso' Knall a Fall gesche'en. Et muss èn sech dach emôl kenne le'eren.

Madam: Dãt könnt der nach, wann der emôl bestüod sit.

Hopsa: Wât gèt iech un, Matant, dat wër jo d'verke'ert Welt.

Madam: Fritz, komm emôl hie. Du stãlls der net vir, wât den E'hestand sche'n ass. Kuk, den E'hestand

Lantsem: Ass è We'hestand (e kukt ge'nt Himmel).

Madam: Al Tôtz!

Lantsem: Dãt ass eso' e Sprechwüort.

Madam: Elô hãlen de' Dommhèten op. Elô dut der dem Fritz aussernèn, wât den Ehestand eppes sche'nes ass.

Lantsem: Ech? Meng Dauf.

Madam: Natirlech, an hell, wiën ass dann den Här elei bannen.

Lantsem: Ech si net ferrem am Priedegen.

Madam: Nun hepp! soss dut der mer an 3 Dêch kèn A me' zo'.

Lantsem: (keimt) Olala, dantjé alt. Kuk Fritz, wann èn eso' den E'hestand richtig lûowe wellt (e gâpst).

Madam: Am bèschte vergleicht èn en mat engem sche'ne Fre'jôrsdãg, dè kèn Enn krit.

Lantsem: Jo, eso' am Aprel —

Madam: Eng Frã ass ewe' e Geschenk vum Himmel! De' Sche'nhêt, de' Douceur, de' Le'fhêt, kurz a gut, eng Frã hûot

Lantsem: Emmer dat lãscht Wüort.

Madam: (Mat engem geftege Bleck op de Lantsem) Eng Frã fe'ert dech durech d'Liëwen ewe' iwert Ro'sen, bis der Do't

Lantsem: Dech erle'st.

Madam: Thimote'e, dir sit èkelech. Lauschter net op en, Fritz, en ass une' Gefill ewe' en Dachs am Léer; en ersteckt nach a sengem ègene Fett. (*Zum Lantsem*): Allé hop, eraüs eiei an de Gärt, dir sollt mer d'Henger eraüs dreiwen.

Lantsem: Ass dât och eng vun de Se'ssegkëten vum E'he-stand?

Madam: Dir wösst jô, den Dokter hûot gesôt, dir misst iéch Bewegonk gin, an d'Henger picke mer all de Sôm aüs de Karrôen, allez hop, eraüs eiei (*se ze't en vun dem Kanapé*). An du Fritz îwerlè der d'Sâch, du wäss, d'Le'ne' ass der gut gesônnt, dûofir mâch virun.

Lantsem: A fir d'Hôchzeit kris de vu mir zwo' Dozen Henger.

Madam: A wât möcht en dann mat dënen?

Lantsem: Se hiden, fir iwert den E'hestand nôzedenken.

Madam: Nun awer eraüs eiei, âi Pân. (*Se ze't en durch d'Dir N° 3.*)

7. Scène.

Hopsa: (*eleng*) Areme Mononk, du wërs der net vill zum E'hestand beschwätzen. (*Et he'ert en Musek aus N° 1*). Wât ass dât? (*E kukt durch d'Schlesselslach.*) Richteg, d'Le'ne' sengt mam Pomâd, soll ech om Gebässkessel accompagn'eren?

8. Scène.

(*Hopsa, d'Bebchen.*)

Bebchen: (*kemmt zu N° 3 erân mat engem Kierelchen, a legt d'Täsen drân.*)

Hopsa: Oho, Bebchen, dât ass gerôden, dôbannen sangen se, solle mir fleicht och e Steckelche reske'eren?

Bebchen: O Fritz, d'Matant hûot mer elô grât erôm ènt gesongen, dât schâlt mer nach an den O'eren.

Hopsa: D'Matant ass och de Comble vun de falschen Te'n. Awer eiei (*e weist op sein Hierz*) ass alles a voller Harmonie.

Bebchen: Sôt ärer Braut dât.

Hopsa: Menger Braut? Donnerliéwech, wién soll dât da sin?

Bebchen: Wât èng Frô. Wién ânescht ewe' d'Cousine Le'ne'.

Hopsa: Falsch.

Bebchen: An den dretten Dêi vun èrem Verme'gen ass am Spill.

Hopsa: Dât ass nach net fir sei Gieck ze verkâfen. Ech si verle'ft, âwer net an d'Le'ne'. Verle'ft sin ech, alles gât mer durchernâner, d'lèscht hun ech alt gemènt d'Matant wâr eng Wandmillen.

Bebchen: Dât ass net gut gemacht.

Hopsa: A weilt der dât Médchen gesin, an dât ech verle'ft sin?

Bebchen: Ech bedauern et.

Hopsa: Et ass eng ârtelech Meis'gen.

Bebchen: Dât sêt jidfer Freier vun sengem.

Hopsa: Abbé, da kukt sâlwer, ech weisen iéch d'Bild vun em.

Bebchen: Dô sin ech âwer virwetzig.

Hopsa: Et voilà! (*en dre't et erem zum Spiegel*) gut gerôden net, ewe' et leift a lieft. Ha, ha. (*E lêft ab durch N° 3.*)

Bebchen: Mängt e mech dômat? (*Et schle'gt d'Ae ne'er*). O Himmel! Jo! e mängt mech. Ech glecklecht Kand! (*Ab mam Täseküref durch N° 3.*)

RIDO.

II. Akt.

1. Scène.

(Lantsem eleng.)

Lantsem: (ausser Otem, am Schwëss, mat e pûor Kartongs-köschten, an dënen Frâleitsgezei ass). Ff, Ff, ech sin do't! (e gët zur Fôtell). Oh de' Henger, de' vermaledeit Henger. Ass dât eng Natio'n! Kaum wor ech se lass, du kömmt de Message' a pekt mer all dè Frâleitskrôm elei op. Ech hât ze schlëfen ewe' e Mauliésel, a wo' èn sech sâlwer kaum geschlëft krit. Schwe'er sin de' Köschte net, nèn, licht ewe' d'Frâleit och, âwer et miss èn Aremen hun ewe' Telegrafepel, Ff, Ff, (E le'st se jâlen). Wât mir um Botz leit, hëtt ech meng Ro' (e fällt an d'Fôtell). Oh de' Henger, hätten se all nemmen èn Hals zesummen, da ge'f èn dän mat engem Gröff emdre'en. Dô ass zumôl eso' è grosse Cochinchines 'Hun, mat eso' greilech lâlge Bân, ôh dât ass än! Wann ech gemängt hun, ech hätt e vun den Ierbessen ewâch, jupp wôr en an de Bo'nen drun, an op êmôl so'tz en eso'gûor bei den Tomâten a bekukt mech a set: kuau, kuau! Ech kre'en en endlech zur Pârt eraus, a wât mängt der, dô wôr de Fritz dô, an dè le'sst mer en erem zur klânger Dir erâm. — Oh de' Henger, ech jôen den Fiéschter fort, wann en nach êmôl en Hengerde'f ersche'sst . . . (E freckelt un der Fôtell). — De' Fôtell ass net ganz kamôt, d'hûot è keng Plâtz fir de Kap. Et muss èn dach nô eso' enge Strabâzen ebes'ge rasten. Wâr et net eso' weit, ech he'i mer e Kapkessen aus der Kûomer . . . Ass da neischt me' nô? — Aha de' Köschten (en legt sech de' klengst Köscht ennert de Kapp), o we' hârt, an dât richt nô Pâp. (E mecht se op an helt Banten an eng Hauf eraûs.)

Vleicht gët et dômat bässer. (E legt d'Sâchen ennert de Kap a freckelt, bis d'Hauf em op dem Kap setzt). Eso' gët et, et ass bässer ewe' neischt, engem Hongrechen ass geschwenn gekacht (en entschle'ft).

2. Scène.

(Madam. Lantsem.)

Madam: (zu N° 3 erân). Da lôss mer kuken, se sôen de Message' wâr dôgewiéscht, (se geseit de Lantsem) O jômmen, wât ass dât, setzt dâ mer meng nei Hauf fir Schlôfkâp op (se reselt en), Thimote'e, Man, wât hâscht dât?

Lantsem: (get wâckereg) Wât ass dann erôm?

Madam: Wât ass, wât ass, o jômmen, ech baschte fun Eifer.

Lantsem: Ass dè gro'ssen Hun erôm an de Bo'nen?

Madam: Oh jô, hätt hien iéch d'Aen ausgekrâzt.

Lantsem: Ech mâche, wât ech kann, meng Dauf, âwer dem Hun mat de lâlge Bën kommen ech net nô.

Madam: (ausser Otem) A wât hûot dir dô om Kap?

Lantsem: Op mengem Kap? (En hëlt d'Hauf a lâcht e bösjen.) Aha, jô d'ass wo'er.

Madam: Ass dât eng Schlôfkâp?

Lantsem: Nèn, et ass en Hauf.

Madam: Eng Hauf, de' ech mer bestallt hât fir dem Le'ne' seng Verlobung.

Lantsem: Mais dô hûot der se, ech wërt se net opdun.

Madam: Awer ech soll se opsetzen, wo' dir se eso' zerknauert hûot.

Lantsem: Mais wât soll da sin (en drecht d'Hauf). Eso' eng Hauf krit erem Fassong, grâd ewe' è Frâenhierz, wann èn e bös'gen drem fiedermechelt.

Madam: Nu get och nach witzeg, âlt Pârd. Hier mat der Hauf. (Se helt se.) E Gleck nach, dass der de' âner Köscht net opgemâcht hûot, dir wërt am Stand gewiést, mat dem Spôtzevoile Hûosebândelen ze mâchen.

Lantsem: Ass e Voile an dèr Köscht, Wivill Siéschter Wäss si fir dèn erem an d'Stâdt spaze'ert?

Madam: Dommt Gemauls. D'Le'ne' hätt ewell lîng gèren è gehât. De Fritz soil em e schenken, wann en et frêgt.

Lantsem: So! Ass en dês da wölles? Hûot en d'Le'ne' da gären?

Madam: Dât wäss ech net, dât si senger Sâchen. Mais viru soll e mâchen, a kurz a gut, bestûode soll en sech mam Le'ne'.

Lantsem: A Gottes Namen.

Madam: An nach haût muss dât an d'Rei gôen, ewell mûor get e gro'ssjähreg, an dann kennt e Spröng mâchen.

Lantsem: Dè Spronk an den E'hestaid ass âwer och e Spronk?

Madam: Hûot dir iech vleicht den Hals gebrach?

Lantsem: Gebrach net, awer âl verbrûot (*en dient sech*).

Madam: An dât ass ganz rächt. Mei Gott, wann dir ons net hätt, dât ge'f mer eppes sche'nes. Net è Schrött könnt der jô dun, une' dat mîr iéch an d'Leng hûolen.

Lantsem: Ech hätt âwer net gère, wann de Fritz zo' eppes gezwonge ge'f.

Madam: Dô hu mer et, dir sit dach de Kap vun der Familien, de Fritz ass è Membre, abê, de Kap kommede'ert, d'Membre folgen. Nun drôt mer de' Köschten op meng Zemmer, an da gi mer ons drun mam Fritz.

Lantsem: Kennt è net nach e bös'gen hei setze bleiwen.

Madam: A wûofir dann?

Lantsem: Oh dèn Hun hûot mech eso' mit gemâcht.

Madam: Allez hopp. Dir hûot nach allerlè ze mâchen. Dir hûot mer nach de' Recetten net ôfgeschriwen, meng Kanarie si nach ze besûorgen; an den Tutu, den âremen Hönchen, dir wesst, dass e krank ass, an dat en an d'Sonn soll gedrôe gin.

Lantsem: T'ass och wo'er.

Madam: (*dreckt em d'Köschten an d'Hänn an dreift en zur Dir N° 5*). Ech mengen eso', a nun keng Zeit verlûor, an eraûs elei.

Lantsem: (*am Gôen*). Dèn Tutu hûot et gut, wann hîen och e bös'ge krank ass; hie get gedrôen. Ech âremen Deiwel âwer, ech muss gôen, ômmer gôen, bis se mech och ändlech op de Kirfecht drôen.

Madam: Dât wâr iéch kammo'd, iéch begrûowen ze lössen, emmer eso' faûl om Reck ze leien.

Lantsem: Da gift dir mir fir d'e'scht am Liéwe sôen: Ruhe sanft!

Madam: Nun ass et es âwer genug, allez hopp elei. (*D'Madam ste'sst de Lantsem viru sech, allebe'd ab durch N° 5.*)

3. Scène.

(*Pomâd. D'Le'ne'*).

Pomâd: (*mat engem Häft aus N° 1, d'Le'ne' em nô*).

Le'ne': Här van de Pomâd, ech sôn iéch et, ech gi be'ss.

Pomâd: Mei Gott, et wâr net fir d'e'scht, dat mir ons zänken de'ten.

Le'ne': Get mer dât Häft!

Pomâd: Et wèrt ên dach dra kucken dierfen.

Le'ne': Et si Bre'ven dran.

Pomâd: Mei Gott, et sin der och a mengem Calepin, dô hûot dir dèn derge'nt. Ech hun iéch neischt ze verstoppen. (*Se bliêderen a lâchen.*)

Le'ne': Sot, Här, mir zwâ mir passen beienân.

Pomâd: Dir denkt âwer u kè Mariâge? Et ass jô bässer, der hûolt dât Kand vu Fritz, dô krit der e pûor honnert Dausend Frang, an seng Dommhêt ass der och honnert Dausend wèrt, dât gât dûor fir ons drei; hien get de Man, an ech bleiwen hei als maître de plaisir fir seng Knäpp klîng ze grimmelen.

Le'ne': Jo, mais mir si nach net eso' weit, e wöllt sech net ausspriechen, ech mîngen e fiérecht iéch.

Pomâd: Mais dann hätt e jô me' Verstand ewe' ech gemîngt hât.

Le'ne': Wesst dir wât? Ech hun eng Ide'. Fir him aus der Wê ze kommen, dô mâcht der, ewe' wann der menger Cousine, dêm Henkel vu Bebchen, d'Cour ge'ft schneiden.

Pomâd: Dât ass vill gefrôt.

Le'ne': Fir me' ze errächen.

Pomâd: Dajé, mais da kre'en ech âwer eng Bés op Akont.

Le'ne': D'Akonte si net me' Mo'd.

Pomâd: Awer d'Stiele nach. (*E kesst et schnell*).

Le'ne': Affronte'erte Mensch! (*Et gêt bei de Spiegel.*) Elô hûot dir mer de' ro't Faref vum Bâk oewöscht, an d'Coiffüre zerfatzt, elô kann ech dât alles erôm repare'eren (*Ab nô N° 1*).

4. Scène.

Pomâd: (*eleng*) ass de' Kätzche mer entlâf? D'ass net schlächt, elô soll ech op de Commando fu menger belle Cavalière dem Bebche nôlâfen. Dât ass am Fong neischt schwe'eres gefüodert. Wârt, Joffer Ho'ffert, vleicht krit der nach Neid op dât Henkel vu Bebchen!

5. Scène.

(Hopsa. Pomâd.)

Hopsa: (*kemmt erân zu N° 3*).

Pomâd: Aha, Här Hopsa: dir kommt mer ewe' geruff.

Hopsa: Wât mir drun leit.

Pomâd: Ech braûch eng Hellef.

Hopsa: Ech net.

Pomâd: Dann hûot der jô Zeit, fir mir èr Attentio'n ze schenken.

Hopsa: Nujê, ech schenken nawell gären den âreme Leiden èppes.

Pomâd: We' fâd! Nu lauschtert, ech hun èr Cousine Bebchen gären.

Hopsa: Ah! Ech och.

Pomâd: Cousinsle'ft = wôtelecht Wässer, meng Le'ft ass eppes ewe' Spiritus. Sôt ge'ft der net wöllen mein Postillon d'amour sin?

Hopsa: (*lûos*) Oh wârt Männchen, de Postillon dè wèrt dec ausreiden. (*Hârt*) Ass et iéch êscht mat èrer Le'ft, wellt dir iéch mam Bebchen bestüoden?

Pomâd: Dât muss sech fannen.

Hopsa: Oho, eso' eng Freierei fir ère Spâss, Nenni, d'arent De'er get ewell genoch elei am Haus dôerômmer gesto'ss.

Pomâd: Da wâr et jô è Mérite, dem Kand le'f ze bege'nen. Vleicht et fun hei ewâch ze brengen.

Hopsa: Dô ass eng Ide', dô hâllefen ech.

Pomâd: Merci mon cher, merci de cœur. (*E rêcht em d'Hand*).

Hopsa: Et ass net derwiért, keng Ursâch. Ennert ons gesôt, d'Bebchen ass ewell unidèm bis iwert d'O'eren an iéch verle'ft.

Pomâd: Secher, mängt der?

Hopsa: Ech mänge net, ech wëss et.

Pomâd: An ech hun dât nach net gemiérkt, wo'hir wösst dir et dann?

Hopsa: Da lauschtert emôl; et hûot de Kûob am Haff gele'ert, ère Num ze ruffen.

Pomâd: Mei Num, de Kûob, mei Num?

Hopsa: E rifft ewell emmer: Pomâd, Pomâd!

Pomâd: Oh we' hîerzég, Pomâd! Pomâd!

Hopsa: We' mer e krüten, du konnt e neischt sôen ewe' Spötzbo'f, Spötzbo'f, dât lêft em och nach alt emôl derzweschent. — Pst, elô kömmt et. — Mâcht alles gut, Courage, ech hôlefen. (*lûos*) Oh mein Alen, du kris è Bourele' opgesât. (*E mecht, ewe' wann e geng, a verstoppt sech hannert de Kanape'.*)

Pomâd: Den Efalt ass mer grât giédelech kommt, wann èn intelligent ass, brengt èn alt aus den Dommen eppes Nötzlech es eraûs.

6. Scène.

(Bebchen, Hopsa, Pomâd, Le'ne').

(*D'Bebche gêt mat Flûos iwert d'Bühn vun N° 3. D'Le'ne' an der Dir N° 1.*)

Pomâd: We' lêft mei sche'nen Engel, a wo'hin eso' se'er
Bebchen: Ech mâchen Flûos ap mei Spannerâd.

Pomâd: Oh bleift hei a spannt mer mei Liéwensflûodem.
Bebchen: Ale Flaüttert!

Pomâd: Sin eso' le'f Zockerfengercher net ze gut, fir eso'
eng graff Arbecht ze mâchen?

Bebchen: Soll ech meng Cousine rufen? Dêr könnt der eso' e
Gefludders virmaulen.

Pomâd: Mengt dir, ech hätt èr Cousine gâren?

Bebchen: Mais et geseit wûol dûornô eraûs.

Pomâd: Wo' könnt der denken, ech hätt eso' è schlechten
Goût?

Le'ne': (*jir sech an der Dir N° 1*) Oh mein Heiland!

Bebchen: Ass da meng Cousine net sche'n?

Pomâd: Sche'n? Jô, âwer net eso' ewe' se mängt.

Bebchen: Kukt emôl hir donkel Aen.

Pomâd: Mat dem kâtzege Blöck.

Bebchen: An dât rengt, lântg Hôer.

Pomâd: Dat ass net op hirem Kapp gewûoss.

Bebchen: An de' sche' ro'd Bâcken?

Pomâd: De' si gemôlt a gepuddert.

Le'ne': (*bâl ausser sech*) Oh wârt, du Lala!

Pomâd: An engem Wûort, *Bebchen*, mängt net, eso' eng
ôfgeleckt Botterschmier könnt mir nach èn Ament ge-
fâlen, wann ech eso' è Ro'sestäckelchen viru mer hun.
Hei, ech schwîeren iéch (*E setzt sech op è Kne'*)

Le'ne': (*sprengt eraûs a gôt em eng mam Eventail*). Dat
ech en Efalt sin! (*Ab N° 1.*)

Pomâd: (*ass pajf*).

Bebchen: O we'! Er Botterschmier ass ziemlech hârt.

Hopsa: (*hannert dem Kanape' eraûs, kne't op de âner Sêtt*)
An ech schwîeren och!

Bebchen: Wôr dèn Sâsa och hei? Eso', nû schwîer èn dem
ânceren e'weg Trei. (*Et lêft an d'Zemmer N° 1.*)

7. Scène.

(*Pomâd. Hopsa.*)

(*Pomâd an Hopsa kne'e nach emmer a bekuken sech bosseg*).

Pomâd: Här Hopsa!

Hopsa: Här Pomâd!

Pomâd: Elo hâlen ech propper dô.

Hopsa: Nôt, de' klappt ewe' en Holzschnidder?

Pomâd: Wo' hûot dir da gestach?

Hopsa: Elô hanner dem Kanape'.

Pomâd: Hât dir d'Joffer Le'ne' da net gesin?

Hopsa: Oh dach.

Pomâd: A wûofir hûot der mer kên Zêchen gin?

Hopsa: Ech wollt iéch net ste'eren. (*Se stin op.*)

Pomâd: Der Jômer hûol iéch, elô sin ech sche' blame'ert.
Dât get elô e Klâtsch, drei Woche lântg.

Hopsa: Dem entgit dir jo, dir wôllt dach d'Bebchen ent-
fe'eren, mâcht dât a lôsst de' âner klâtschen.

Pomâd: Wôsst ech nômmen, op et mech gâren hätt.

Hopsa: An dât hûot dir net gesin?

Pomâd: Et wôr eso' kurz ugebonnen.

Hopsa: Well et sech geschûomt hûot. Sit der da blann? We'
hûot et gefenkelt, we' der d'Le'ne' eso' ugehâng hûot.
Wôsst der wât. Elô kômmt mer e Plang. Hâlt fir Hâle-
nûocht eng Kutsch enne bei der Pûort vum Gârt parat,
de Râscht lôsst mech besûorgen, der wârt âppes erliéwen.

Pomâd: D'se'f e Wûort, ôfgemâcht; (*E kukt op d'Fenster*)
mais et mengt èn, et kim âppes ewe' en Donnerwiéder,
et ze't eso' schwârz elô hannen erop.

Hopsa: Dât get desto me' romantisch. A bedânt et ass och
e Wiéder am Gâng beim Le'ne', dât schle't nach
e'schter ân.

Pomâd: Dir hûot Recht. Et get sech eng Kutsch besûoregt
fir mein Hîerzengel (*ab nô N° 3*).

Hopsa: Ech wêrt dir en Hîerzengel drapâcken. Awer wien?
D'Le'ne'? oder d'Matant, oder d'Pangkuchs, eis âl
Kechen, — d'ass èndunn, dât wêrt sech schons fannen.

8. Scène.

(D'Madam, den Hopsa.)

Madam: (mat engem Voile aus N° 4) Kuk hei Fritz, dô hun ech der èppes kâft.

Hopsa: E Voile, soll ech an d'Klo'schter gôen?

Madam: Laffa dô, dèn ass fir denger Braut ze schenken.

Hopsa: Menger Braut, mais dât ass sche'n. Merci.

Madam: Da gôs de deng Ble'dhêt am e'schte Mêschter. Et ass äppes besseres. Da ruf et aus senger Kûomer a mâch virun.

Hopsa: Awer net wann dir derbei sit. Eso' èppes mecht sech nômmen önnert 4 Aen.

Madam: Mais da ge' a bei et. E bös'je laûschteren dâri ech dach bei der Dir?

Hopsa: Jo, âwer?

Madam: Wât ass dann nach ze âweren?

Hopsa: d'Bebchen ass bei em.

Madam: Wësst de wât, et kömmt e Wiéder, sô dem Bebchen de' âl Kâtz wâr an de Blumegärtchen gelâf, et soll se siche gôen, soss get dât aremt De'er nâss. Sô em, ech hätt gesôt. Dann hûos de Zeits genoch fir mam Le'ne'.

Hopsa: Ganz gut. Ech shecken d'Bebchen zur hönneschter Trâp of an de Blumegärtchen, da mîerkt et neischt.

Madam: Parfaitemang, fein!

Hopsa: (gêt an d'Zömmen N° 1).

Madam: (Eleng) Endlech wære mer eso' weît.

Hopsa: (kömmt erân) Et ass ôf.

Madam: Dann hei, hûol de Voile, hief gude Mut, ge' eran als mei Neveu a komm erôm eraus als mein Ädem.

Hopsa: (helt de Voile) Jô, elô hun ech Courage, bleibt nômmen hei stôen a lauschtert, dann he'ert der, we' et gât (ab nô N° 1).

Madam: (gêt bei N° 2) Thimote'e, komm eraus.

Lantsem: (dôbannen) Alt erôm?

Madam: Dajê, e bösje flott! Geschwönn!

9. Scène.

(Lantsem. D'Madam.)

Lantsem: (kömt vu N° 2) Meng le'f Dauf, dir wessst, dass ech kè gro'sse Frend si vum Flott a Geschwönn.

Madam: Nu ro'ech, elô lauschtert der hei mat mir, de Fritz ass dôbanne beim Le'ne'.

Lantsem: (zê't eng Fôtell erbei) Lauschteren? Oh dât könne mer jô nach fêrdeg brengen. Et ass jô erlâpt, sech ze sätzen?

Madam: Mais natirlech, an ech sätze mech nach ewell bei iéch, an dann erönnere mer ons un ons Braûtzeit. (Se sôtze sech bei N° 1.)

Lantsem: Hm, Hm, dât ass lâng.

Madam: (lauschtert) Ech he'eren d'Le'ne' keimen.

Lantsem: Ah!

Madam: Erönnert der iéch nach, we' ech och eso' gekeimt hun.

Lantsem: Oh jô! Ech keime nach haut.

Madam: Ro'ech, elô hun ech e Seifzer he'eren.

Hopsa: (dobannen) Meng le'f bèscht Cousine, ech komme nômme, wäll ech d'Verwöllegong vun der Matant hun.

Madam: Dè gude Jong, wât e Respäkt hûot e fir seng Matant!

Lantsem: D'ganzt Haûs hûot Respäkt fir iéch, meng Dauf.

Hopsa: Wât hun ech iéch ewell lâng hämelech giere gehât.

Madam: Grât eso' hûot der och zu mir gesôt.

Lantsem: Secher, o jömmen (e gâpst).

Hopsa: Mei ganzt Glöck leit an ärer Hand.

Madam: Ech mängen ech ge'f iéch nach he'eren. Thimote'e.

Lantsem: Ho'! Wôr ech eso' e bossechen?

Hopsa: Ech wëss, dass dir net nô menger Fortün kukt, mais nô mengem treien Hîerz.

Madam: Wât soll d'Le'ne' wûol dûorop äntweren?

Lantsem: Et wèrt wûol de' âl Leier gin.

Madam: Schûomt iéch, d'Le'ft eng âl Leier ze nânnen.

Lantsem: Oh meng Dauf, et ass de' êlst, de' ech können.
Madam: Stell! d'Le'ne' schwätzt. Oh we' lüos
Hopsa: Oh we' gळेकेलेच măcht der mech.
Lantsem: Dô hu mer d'Affär, et hûot jô gesôt.
Hopsa: Oh meng Braut.
Madam: Nèn, we' dât un è gât.
Lantsem: U mech och (*gâpst*).
Hopsa: Oh lôsst mech iech de' e'scht Bês gin, ech stiérwe
 vu Glöck.
Madam: Oh Thimote'e, kôsst mech!
Lantsem: Wüofir da, meng Dauf?
Madam: Zur Erônnerong un ons e'scht Le'ft.
Lantsem: Wann et weider net ass (*E kesst se une' Feier*),
 mais ech wôr jô net èr e'scht Le'ft.
Madam: Dât hûot och äppes ze sôen, der sit âwer meng
 lèscht.
Hopsa: Oh hûolt elei dè sche'ne Spetzevoile als klengt Ge-
 schenk fir dè se'lechen Ableck.
Madam: We' he'ferlech.
Lantsem: Dât hu mir Mânsleit am Geblit.
Madam: Eso' eppes le'wes hûot dir mir sengerliéwe net
 gesôt.
Lantsem: Ech denke meint.
Hopsa: Mais hûolt en dach, ech biéden iech, hûolt de Voile.
Madam: Dât krottecht Steck, elô le'sst et sech och nach
 ile'wen.
Hopsa: Nèn, en ass gûor net ze sche'n fir iech.
Madam: Lôsst mech en hellefen. (*Se rifft an d'Zemmer*) Genug
 Kanner, dir gûot iech ènt fir dât ânert, kommt eraüs bei
 èr Elteren, kommt lôsst iech sènen.

10. Scène.

(Hopsa, Bebchen de Voile am Gesicht, de' Vireg.)

Madam: He'ert we' et donnert. Den Himmel sênt iech an ert
 Verspriéchen. Dajê Thimothe'e, flott, sênt dât jongt
 Pâor. (*Se knê'e jîrum Lantsem*).

Lantsem: Gèren.

Madam: (*jällt en an d'Riéd a sênt*). Hûolt och de Segen
 vun der Mam (*et donnert*). Oh et soll an èrem Stôt kèn
 ânert Donnerwiéder me' kommen, ewe' dât, wât elô dè
 feierleche Moment eso' erhieft. De Segen des Himmels
 iwert iech.

Lantsem: Amen!

11. Scène.

(De' Vireg, d'Le'ne' ausser Otem durch N° 3.)

Le'ne': Mama, wât soll dât hêschen?

Madam: Onst Le'ne'. Wât ass dât? Oh Bedroch vum
 Bedroch.

Bebchen: (*sprengt op a lêft an N° 1*) Ech sin onschölleg.

Lantsem: Onst Le'ne' en double expédition.

Le'ne': Et kömmt e Wiéder, et rênt ewäll, an ech muss der
 âler Kâtz nôlâfen.

Madam: Krrmateng! Mei Blut bleibt mer stôen.

Lantsem: Ech sène net nach eng Ke'er.

Le'ne': Wât ass dât fir e Komme'de'?

Madam: Oh du verdammten Hopsa, mat dengen Deiwels-
 sträch, ech fûore nach ausernên.

Hopsa: Matant, dir hûot mech feierlech gesênt.

Madam: Ah da mängs du Lala, elô behe'l d'Bebchen dè
 Voile?

Le'ne': (*kreischt*) Oh d'Bebchen, è Voile, dât tôpecht Steck.
Hopsa: Hûolt dir ère Voile, mais lôsst mir d'Bebchen. (*E
 get dem Le'ne' en.*)

Madam: Oh dât bezûolt der mer allebe't. Du an dei Pâk
 vu Braut. (*Ab nô N° 1.*)

Hopsa: Et schlegt an. Uh! Ech muss de Blitzableiter
 mâchen (*nô op N° 1*).

Le'ne': Wât ass dât fir eng Geschicht, Papp, ech versti kè
 Wüort.

Lantsem: Ech och net.

Le'ne': Awer ech muss es gewüor gin, ech gin es gewüor.
Git dir emôl ôf an de Blumegärtchen a kukt nô der âler
Kâtz, se setzt om Nêlchesstack. (*Ab nô N° 1.*)

Lantsem: Oh jô! Du hûos engt Gesicht ewe' de' âl Kâtz;
a wann der alleguort om Nelchesstack se'tzt, dann de't
ech nach kèn Fo'ss re'eren. (*Et donnert.*) We' dat
bummst, an de Rên klâtscht wider d'Fenster, oh wât
neipt et sech sche'n dôbei, elei, wô èn eso' drôche setzt.
(*Iwer dem Entschlôfen*) Wién hûot dach dè Schlôf erfont,
dat wôr secher e geplôten E'hemann. (*E schle'ft,*
d'Wiéder get emmer me' stârek, bei all Donner erfe'ert
de Lantsem e bös'gen an schle'ft dann erôm.)

RIDO.

III. Akt.

I. Scène.

(Lantsem, d'Madam, den Hopsa.)

(*Lantsem schle'ft nach, Madam ste'sst den Hopsa aus der
Dir N° 1.*)

Madam: Eraus Monsieur, du hûos neischt elei verlûor.

Hopsa: Ech sichen och neischt, ech hu meint ewell font.

Madam: Wât hûos de font?

Hopsa: E Médchen, dat ech gîer hun, an dat mech och gîer
hûot.

Madam: Mat denge Sûen fônns de dèr îwerall.

Hopsa: Schûomt iéch, Matant, ass dann alles fêl, d'Le'ft
an d'Trei och?

Madam: Äfalt, wanns de mângs d'Bebchen hätt dech gîer,
dann îrst de dech âl, bestûode wôllt et sech nômmen
mat der.

Hopsa: Mais Matant, fir den Ableck wôll ech och net
weider, dat gêt dûor.

Madam: Eso' e Blâchgesicht!

Hopsa: Mat sche'ne ro'de Bäckelcher.

Madam: Du wäss, dass mir et òm Güotswell an d'Haus
geholl hun.

Hopsa: Jo, an dat krit et oft genug dûorgesât.

Madam: Sei Papp hât neischt, du hûot en eng Frâ krit de'
och neischt hât, de ass em gestûorwen, a mir hun d'Kand
bei om Leif behâien, ewell hie wollt jô befûorsch an der
franze'scher Arme' seng Carrière firu mâchen, obschons
mir em gerôden hun, e soll elei erômmer eng Plâtz un-

hüolen. Elô ass e 25 Jôer am Frankreich an ass bis zum Capitän kommt, wât eng E'er, mais vun der E'er get hie net sât, an d'Joffer och nôt.

Hopsa: Matant dir sit hårt.

Madam: Kurz a gut, schilô der de' Sâch aus dem Kapp; d'Bebchen gêt aus dem Haus, mûor de mûorge get et e'ergens geschöckt, wo' den Äfalt em vergôe wêrt, a mûor den Owend ass onst Le'ne' deng Braut, oder . . . dânk un dengem Papp sein Testament. (*Se gât.*)

Hopsa: E Wûort nach, Matant, alsô dir wöilt d'Bebchen elei ewâch schecken?

Madam: An hell.

Hopsa: Wûor?

Madam: Dât gât dech neischt un. Dass d'em nôle'fs. Nën, mein Alen, hei ass deng Plâtz — bei onsem Le'ne', op de Kne'e virun em. Dei Bebche kris de net me' ze gesin. Verhâl dât! (*Ab nô N° 3.*)

2. Scène.

(Lantsem. Hopsa.)

Hopsa: So!! Ah da mängt dir? Oho, dat der iéch alt net schneit. Also scho mûor. Mûor an der Fre'? Mais Hopsa, dann ass keng Zeit me' ze verle'eren. Dô muss sech getommelt gin. Ech lâfen an engem Rass bei d'Bebchen an ech beschwätzen et, dat et den Owend mat mir hopp a fort gêt . . . Oh, dô sôtzt nach de Mononk, den dâref mech net hönneren. Dê muss op d'Seit geschâft gin. (*E reselt en.*) Mononk, allez hopp!

Lantsem: Nun, wât ass Neies?

Hopsa: Allez hop, flott, d'Wiéder hûot âgeschlôen.

Lantsem: Ah!

Hopsa: Elei an d'Haus.

Lantsem: Ah! Hûot et meng Frâ fleicht gerôden?

Hopsa: Ech hålen och, mais d'ganzt Haus stêt a Flâmen.

Lantsem: A Flâmen, da misste mer es jô erausmâchen fir dât e bös'gen Liéwen ze retten.

Hopsa: Jô, âwer d'Trâp ass ewell håll am Feier.

Lantsem: O mei Gott, wât mâche mer dann?

Hopsa: Dô zur Fenster eraûs?

Lantsem: Ech zur Fenster eraûs?

Hopsa: Majô, an et ass keng Zeit ze verle'eren; richt der net schons den Damp?

Lantsem: Jô, ech mängen, ech ge'f e richen.

Hopsa: Also' virun, a flott, flott.

Lantsem: Majô, ech brêche jô den Hals.

Hopsa: Ech hålen och. Hei erôf an de Gârt. Dô önne stin jô der Matant hir Lorbelstäck, dô kommt der bâl mat de Fe'ss drun!

Lantsem: A wann ech dann e Lorbelstäck krâchen?

Hopsa: Mais d'Matant hûot dach le'wer d'geschitt de Stäck èppes, ewe' iéch.

Lantsem: Dât ass demnô.

Hopsa: Da verbrânnt dir, ech sprangen ôi.

Lantsem: Nën, nën, dreimôl nën, ech well net verbrânnen; hëllef mer nemmen.

Hopsa: Mais ganz gâren. Hei klammt op dè Stull.

Lantsem: Oh, muss ech dûorop klammen, an dann och nach sprangen? (*om Stull.*)

Hopsa: Flott, richt der net, den Damp gôt emmer me' deck?

Lantsem: Jô, e beisst mer schons an d'Aen.

Hopsa: Nujè, dât ènt Bân zur Fenster eraûs, an dann dât ânert; nun hålt iéch gut un, zwo' Hänn un der Fenster-rüom; an da lösst iéch lûos ôf. Spiért der d'Lorbelstäck?

Lantsem: Wât mâchs du dann elô, Fritz?

Hopsa: Ech komme nô. Da lösst gôen.

Lantsem: Soll ech?

Hopsa: Jô, d'Flâm schlêgt ewell zur Dir erân.

Lantsem: A Gottes Namen; jesmarjo'sebätt! (*E jällt.*)

Hopsa: Voilà, adjudé! Dât hûot enger hâlwer Doze Stäck d'Liéwe kascht. Mais hiën ass spede'ert. Dûrch d'Fenster kömmt e net erôm, an e'er en d'Dir krit mat sengem Watschelen, sin ech weit vir! (*E gêt op N° 1 zô.*)

3. Scène.

(Madam zo' N° 3 erân. Hopsa.)

Madam: Wohin, Fritz?

Hopsa: Dass dèch der Gukuk hätt. (*hârt*) Oh Matant, ech siche no Hellef . . .

Madam: Nô Hellef, wât ass da geschitt?

Hopsa: Oh Matant, schrâckelech, de Mononk ass lâscht de Kap kommt!

Madam: Mei Man, wât wellt dât hâschen?

Hopsa: Denkt iech emôl, e wollt mat mer wetten, e kennt bässer turnen ewe' ech.

Madam: Turnen, den Thimote'e Lantsem?

Hopsa: Jô, ech sôt em, e soll sein Alter bedänken, e wâr alt schon e bös'ge steif, du lâcht e mech aûs, a sèt, ech wèr e Bângschösser, a fir mer et ze beweisen we' êscht et him wâr, klemmt en op de Stull a spröngt elei zur Fenster eraûs.

Madam: Du bass verrekt, dän a sprangen.

Hopsa: Kukt sêlwer, dô he'pelt en zur Gârdendir aûs; an âr ârem Lorbelstäck!

Madam: (*kukt aûs*) Wât, meng Lorbelstäck? Thimote'e, Thimote'e! Oh en he'ert a geseit neischt. Oh mein Heiland, muss de Mensch och nach de' Grimme! Verstand verle'eren, de' en hât. (*Ab no N° 3*).

Hopsa: Fort wâr se, a schnell ewe' eng Spann. Nun âwer keng Zeit verliûor. (*E gèt nô N° 1*).

4. Scène.

(Pomâd. Hopsa.)

Pomâd: (*vun N° 3*) Pst, Pst, Här Fritz!

Hopsa: (*lûos*) Verflucht, wo' kömmt dèn elô hier? (*hârt*) Wât hätt der gèr?

Pomâd: Ech hun d'Kutsch bestallt.

Hopsa: Gut, gut. (*lûos*) Ech kann se jô brauchen. (*Hârt*) Wôrt dir sêlwer beim Knêcht?

Pomâd: Nèn, ech hun dè Klänge fun der Pangkuchs dûorgescheckt.

Hopsa: Dann könnt der net söcher sin. Ech gif sêlwer mam Knêcht schwätzen.

Pomâd: Ech sôen iech d'ass net ne'dech. Dè Klängen ass mer erem sôe kommt, et wèr alles an der Rei, ech könnt mech drop verlössen. Wèr ech dem Bebche senger eso' söcher ewe' der Kutsch.

Hopsa: Mais dô hûot der Rächt. Wösst der, elô wâr grât de Moment, wo' der et ganz eleng treffe könnt.

Pomâd: Eso'! Wo' dann? Wo'?

Hopsa: Mais der wösst jô, dat et hei am Haûs behandelt göt ewe' eng Môt. Elo hun se et an de Stall gescheckt, d'Ke' streichen, ewe' e Stallmêdchen.

Pomâd: Net miglech, d'âs jô e Skandal.

Hopsa: Dûorfir lâft elo an de Ke'stall, dô sit der eläng, d'Ke' hun neischt derge'nt dat der dûor kommt, an d'Bebchen geseit och emôl gèren eppes Menschléches bei all dem Rôndve'h.

Pomâd: Ower et rént eso'!

Hopsa: Oho, dir fêrt de Rèn, wann et op èng Entreprise d'amour gât. Hiei hûolt mengem Mononk sei Mantel, âle Färtjang, an hei dè Gardenhut vu menger Matant... A nun allez hopp, soss sôen ech dem Bebchen, der giff de Rèn färten — dommen Drôpsenzielert (*lûos*) ge' bei d'Rôndve'h!

Pomâd: Ech gesi jô eraûs ewe' e Reiber.

Hopsa: (*drekt en zur Dir N° 3 aûs, a gèt bei N° 1 schilzen.*) Eso' wære mer dem senger och lass. Wann elô d'Le'ne' net erem de' hönnescht Trâp erop kommt ass. (*E kukt durch d'Schlessellach*). Nèn, d'Bebchen ass eläng, et steipt de Kapp an d'Hänn, dât gut Kand, dât Lât muss en Änn kre'en. Allez, Courage, erân! (*E wellt âgôen nô N° 1*).

5. Scène.

(Le'ne' durch d'Dir N° 3, Fritz.)

Le'ne': Fritz.

Hopsa: (*Erje'ert*) Donnerwiéder, sin se dann allegûor op mech gehätzt?

Le'ne': Dir sichts söcher nô mir?
Hopsa: Natirlech, nô wêmm dann?
Le'ne': Fir Verzêchnes ze hêschen fir èr Dommhêten.
Hopsa: Wann ech der gemâcht hun, da wôr et meng Schold net.
Le'ne': Eso', a wêmm seng dann?
Hopsa: Mais èr, Cousine. Wién hûot ons dâ Lala fu Pomâd hier brûocht a mir gesôt, ech soll mer e fir Beispill hûolen?
Le'ne': Dât wôr ech, an ech wôlit, dir ge'it mer folgen.
Hopsa: Oho, et ass mir e propere Patre'ner, eso' der Ke'môt nôzelâfen.
Le'ne': Wât sôt der?
Hopsa: Jo, an er nôzegôen bis an de Stall, an nach verklât ewe' e Peiâss.
Le'ne': Dat der net weiss sit, wâss ech ewell lâng, Cousin, mais dat der eso' schlâcht sit, convenabel Leit erôfzêmâchen, nân
Hopsa: An ech sôen iech, et ass wo'er.
Le'ne': Je, Je, pâkt an.
Hopsa: Hei, wann et net wo'er ass, da bestûoden ech mech nach den Owend mat der Pangkuchs.
Le'ne': Je, Je, Beweisser, Beweisser!
Hopsa: Beweisser? Mais git sâlwer an de Ke'stall, da fannt der de' fei Kreatur.
Le'ne': Et rênt e bôs'je starek, soss göng ech wahrhafteg, fir iech den ongewâschene Mond ze stoppen.
Hopsa: Hei hûolt dem Mononk sei Prable' (*E spânt en op*).
Le'ne': Et se'f, mais gâre, wann der gelûen hûot.
Hopsa: A wann ech Râcht hât.
Le'ne': Da fle't dén se'ssholzechen Courmâcher elei eraûa.
Hopsa: Ha, ha, dem schmantechen Här hu mer eng Zôppche gekacht, de' könnt em âl gliddech gin; mais de' zwê können dât enner sech range'eren. Nun âwer flott, op d'Festong lass (*Egèt nô N° 1*).

6. Scène.

(Madam, Lantsem (nâss a schlamm), kommen aûs N° 3.)
Madam: Nu sôt mer emôl Thimote'e, sit der lânscht de Gêschit kommt?
Lantsem: Wâr et e Wonner, nô eso' engem Schrâck?
Madam: Wo' ass dann dè Sâtan, dèn iech zur Fenster eraûsgedriwen hûot?
Lantsem: Konnt ech âneschter mâchen, fir net ze verbrânnen?
Madam: A wo' brânnt et dann? An èrem Kap?
Lantsem: Hûot da net d'Wieder an d'Haûs geschlôen?
Madam: Wât engt Gefudels, kukt emôl zur Fenster aus, we' der mer meng Lorbelstäck zo'gericht hûot.
Lantsem: Ech mengen dât wâr de Bletz gewiescht. Kukt mech dach, ech sin eso' nâss ewe' eng ersêft Kâtz.
Madam: Wien hûot iech dann zu denen Dommhêten ûgestallt?
Lantsem: De Cousin Fritz.
Madam: Wât?
Lantsem: Jô, ech hât mech e bôs'en dûor gesiess ze schlôfen, du kömmt en, an e pâckt mech un ewe' e Ve'händler, e jeitzt, d'Haûs ge'f brânnen, en dât mech den Dampf richen, e sêzt mer e Stull bei d'Fenster a wutsch lo'g ech dobaûssen.
Madam: Dè Neischnotz, a mir hûot e virgetudelt, dir hêtt wôlle mat him turnen fir eng Wätt.
Lantsem: An dât glêft dir, vu mir? Meng Dauf.
Madam: Oh dât quâscht Stäck Fläsch, wo' ass en, wo' stôcht en. (*zum Lantsem*): An dir, sit fro', dat der eso' eng gescheit Frâ hûot! —
Lantsem: (*fir sech*) O eso' eng gescheit Frâ, dât ass dât dommst wât ass.

7. Scène.

(*Le'ne'*, Pomâd zu N° 3; de' Vireg.)

Le'ne': Lôsst mech a Ro', dir sit en êkeleche Kierei.
Pomâd: Dann he'ert dach è Wûort, Joffer *Le'ne'*.

Lantsem: O jemme we' ass dä verklärt!
Le'ne': Mamm, dank der emôl, dè propperen Här läft der Ke'môd nô, jô bis an de Ve'stall.
Madam: Oho, ech well net hoffen.
Pomâd: Keng Bo'n.
Le'ne': Stöll, ech hun iech sälwer erwösch.
Madam: Schüomt dir iech net, Här van de Pomâd.
Le'ne': Dèn, a schüomen.
Lantsem: Mais hûot e net mei Rènmantel un?
Madam: A mein Hut, dat ass jo net erlâbt.
Pomâd: Exkuse'ert
Lantsem: Wann d'Môd alt net gemängt hûot, ech wèr et.
Pomâd: Mais laüschtert dach e Wüort, de Fritz Hopsa ass Schold un allem.
All: De Fritz.
Lantsem: Alt erem!
Pomâd: E sèt mer, d'Joffer Le'ne', de' wèr an de Stall gângen, fir . . . fir
Le'ne': Ower söcher net fir d'Ke' ze streichen?
Pomâd: Nèn, fir . . . frösch Loft ze schâffen.
Le'ne': Am Ke'stall? Ha, ha, sôt gît bei den Dokter no Ettelbröck.
Pomâd: An ângem Wüort, en hûot mech ofgeschöckt, en hûot mer sälwer dè Mantel ugedöen an dèn Hut opgesät.
Le'ne': Dô stöcht eng Fönt derhanner, mech hât en och beschwât.
Lantsem: (zum Pomâd) Hûot en iech net verzielt et ge'f am Ke'stall brânnen? Et wâr alles a Flâm?
Madam: Dé Stura wollt ons all eleibanne lass sin, dô ass d'gantz Spill. Solle mer wâttè, ech wâss en ze fannen. De' Matant elei fe'ert è net eso' bâl hannert d'Lîcht. (Se gèt op N° 1), Komm, mei charmanten Här Neveu. (Se brengt e mam O'er gepâkt). Du mechs de Geck mat denen, de's de respekt'e're solls!
Le'ne': (Helt e mam âneren O'er) Mengt dir, Här Cousin, eso' könnt è mat sengen Damen de Spott mâchen?

Madam: Mech eso' ze bedre'en (ze't en op hir Seit).
Le'ne': Mech aûs an dä Klatschrèn ze schöcken.
Madam: Mech ge'nt dei le'we Mononk ze hâtzen (ze't en).
Le'ne': A mech ge'nt den Här van de Pomâd, onse charmanten Invité (ze't en).
Hopsa: (Hêlt sech d'O'eren) Pardon, dir Fraleit, we' lîng hât der gèr meng O'eren?
Lantsem: Wo' kanns de mir sôen d'Haûs ge'f brânnen.
Hopsa: Brânnt et net? Desto besser.
Madam: Wât mauls de mir vir, dei Mononk wollt turnen.
Hopsa: Wollt en dann net? Mais et wâr em och net gesond.
Pomâd: Wo' könnt der mech an de Stall schöcken fir d'Joffer ze sichen? (Ab nô N° 3).
Hopsa: Hûot der se net font? Dât dât mer lèt.
Le'ne': A mech beschwätzt der, den Här van de Pomâde le'f onser Ke'môd nô.
Hopsa: Dât en dât net net? Dann hûot en eng âner Preferenz.
Le'ne': Dir sit e fâde Mönch, den è stôe le'sst, wo' e stât. Verstît dir mech (ab durch N° 3).
Hopsa: Arwûor Joffer!
Madam: E Muttwell bass de, dän me' lîng hât missen önnert der Rut bleiwen, an dè verlûor ass, wan e net bâl eng verstânneg Frâ krit. Mîerk der dât (Ab nô N° 3).
Hopsa: Oho!
Lantsem: Wârt, wann ech elô emôl e bös'je geschlôif hun (watschelt op N° 2).
Hopsa: Bonsoir! Mononk!

8. Scène.

Hopsa (eleng): Sô! Elô si mer se aîl erôm lass. Mais d'Bebche wellt net mat mer fort. Dât wâr ondankbar ge'nt d'Matant, dât wâr net convenable . . . nach le'wer geng et an e Klo'schter mat der Matant hirer Verwölle-

gong, ewe' un den Altôr ge'nt hire Wöll Dât ass alles se'er sche'n vun him, allerle'fst. Mais domat ass mir net gehollef. Wât gi mer mâchen, fir dât Kand ze eruwere? Hm! Hm!

9. Scène.

(De Majo'er, de Fritz.) — (Et ass Owend gin.)

Majo'er: Donner an Tonnerre, et rënt ewe' beim Déluge, et get deischer dôbaussen we' an ènger Ko' (zum *Hopsa*) Pardon, ech si net bekannt hei am Haüs, excuse'ert, ech hu mech verlâf, bei dem Wieder ass mer neischt iwereg bliwen, ewe' elei enner Dâg ze kommen. Ech kânne kè Mensch, a wëss net, wo'hin!

Hopsa: Wellkomm Här, wâr et erlâpt ze frôen, wo' der hi wollt gêen?

Majo'er: Mais op den Haff vun dem Här Lantsem.

Hopsa: So'!

Majo'er: Ass dât nach weit?

Hopsa: Glât net me' weit. Hûot den Här Geschäften do?

Majo'er: Mais ech hun eng Dûochter dô, de' ech ewäll Jôr an Dâch net me' gesin hun.

Hopsa: Oh da sit dir söcher den Här Majo'er Lantsem.

Majo'er: Dè sin ech, kuk elei.

Hopsa: Mais dât ass gerôden. Sôt ech kânnen èr Joffer gut.

Majo'er: Söcher?

Hopsa: Wât ass dât e le'ft Kand, sche'n, gut erzûen, brâv.

Majo'er: Mais Crediè, dât elo dât he'eren ech gâren.

Hopsa: Dô fant der och nach e Neveu am Haus, de Fritz *Hopsa*, dât ass iech e monterer, ârtelêche Borscht..

Majo'er: Ech hun awer he'eren et wèr en aûsgelössene Bängel.

Hopsa: Dât ass net wo'er.

Majo'er: E Neischnotz.

Hopsa: Dât ass nu glât net wo'er.

Majo'er: Dât gefällt mer. Wo' sin ech dann hei?

Hopsa: Et ass hei en Haff dè leit nemmen èng hålef Stônache vun Lantsem hirem.

Majo'er: An de Num, wann ech gelift?

Hopsa: Döckbauch. Dir hûot dach de' Familjen nânnen he'eren?

Majo'er: Nöt dat ech wösst; dir sit söcher den Son vun Haus?

Hopsa: Eso' ass et.

Majo'er: Mais d'ass gerôden, Crediè! Sôt, jongen Här, dir könnt mir eng gro'ss Plese'er mâchen.

Hopsa: Mat Frèd, an dât wâr?

Majo'er: Ass net ömmescht dô, dè mech könnt bis a Lantsem iwer fe'eren?

Hopsa: Nèn, bei dem Wieder geng dât net. Wösst dir wât, bleibt ro'ech hönt hei zu Gâscht, meng Leit mâchen sech eng E'er draus.

Majo'er: Dajé, et rënt emôl ze se'er.

Hopsa: Ech gi méng Eltere ruffen. Aha, nach ènt: mei Papp an ère Brudder, den Här Lantsem, können séch net richen.

Majo'er: So', we' dât dann?

Hopsa: Oh et ass eng àl Freierei derhanner, wât ech natir-lich net wäss, mais d'Sâch setzt de'f.

Majo'er: Donner an Tonnerre, se solle sech verdrôen, ech wârt mengem Brudder et scho beibréngen.

Hopsa: Jo, wa mei Papp nônnen de Num Lantsem he'ert, da get e rôsen zum Baschten. Dûofir wâr et am Bèschten, dir ge'ft mat ângem ânere Num bei e kommen.

Majo'er: Crediè, wat der wûol mängt, onse Num ass dach e'erlich.

Hopsa: Oh ech bieten iech, nômme fir den Owend, de Râscht wèrt sech scho fannen. Ech gin elô ons Leit sichen, mais fir dass d'Zeit iech net lîng get, ruffen ech gleich meng Schwester, si hâscht ewe' èr Dûochter (*e gèt nô N 1*); elô krit et eng kleng gespilt, wèll et eso' hårt ass. (*E rîfft*) Bebchen, Bebchen, en Ament.

10. Scène.

(De' Vireg, d'Bebchen.)

Hopsa: Bebchen, mer hun Besuch krit, den Här Majo'er vum . . . Butscheburg.

Majo'er: We', wât?

Hopsa: Schwätz du e bös'je mat dem Här, ech hüolen ons Leit erân.

Majo'er: Donner an Tonnerre, elô sötzen ech sche'n an der Brach.

Hopsa: (*lûos zum Bebchen*). Denkt iech, Cousinchen, dât ass de Man, den d'Matant fir iech komme gelôss hût.

Bebchen: (*erf'ert*) E Man fir mech?

Hopsa: Jo, den ôwent get der fiance'ert, an 8 Dég ass d'Hôchzeit, an dann holt en iech mat an d'Frankreich. (*ab N° 3*).

11. Scène.

(Bebchen, Majo'er.)

Bebchen: (*lûos*) Oh Gott ste' mer bei, wât gôt dât.

Majo'er: Dir sit eso' erschlôen, Joffer. Ech sin âwer söcher net Schold dôun.

Bebchen: (*gezwongen he'flech*) O nèn, Hèr Majo'er, an contraire, ech frêe mech . . . (*lûos*) de Fritz hût geluen!

Majo'er: Kennt dir d'Bebche Lantsem?

Bebchen: Ech hoffen (*lächelt*).

Majo'er: Ech hun dât Médchen vum Hierze giér.

Bebchen: (*erf'ert*) Söcher?

Majo'er: Eso' giér ewe' mei Liëwen, Credié.

Bebchen: O we'! (*lûos*) De Fritz hût âwer net geluen.

Majo'er: Ech kann iech et jô sôen, ech si kom, fir et mat mer ewäch ze hüolen.

Bebchen: Der wärt dach net, dat wär dem Kand sein On-gleck.

Majo'er: Ech hâlen och, lösst dir mech gewârden, ech wâss dât bässer.

Bebchen: (*lûos*) Hei ka nômmen e guden Ulâf mech eraûs-ze'en. (*hârt*) Hèr Majo'er, dir sit è wäkereche Man.

Majo'er: Gewôss, frôt emôl mei Regiment. Credié!

Bebchen: Abè dûofir laûschtert et richt eraûs, ech ka mech net mat iech bestûoden.

Majo'er: (*paß*) Wât?

Bebchen: Mein Hierz ass net me' frei.

Majo'er: Donner an Tonnerre, wât gèt dât mech un?

Bebchen: Meng Matant hût iech hanner mengem Reck geschriwen.

Majo'er: Wât ass dât fir è Kame'de', Qredié!

Bebchen: Der wärt dach net mat Gewalt en âremt Médchen zu èrer Frâ mâchen.

Majo'er: Tonnerre Credié, Joffer, hm. (*lûos*) D'âremt Kand ass net richtig, dât hätt de Bruder mer och könne sôen.

12. Scène.

(De' Vireg, de Lantsem.)

Lantsem: Bonjour Här, sit wöllkomm.

Majo'er: Bonjour, hun ech d'E'er den Här vum Haus ze begre'ssen?

Lantsem: (*keimt*) Den Här vum Haus? . . . Jô, dè sin ech.

Majo'er: Verzeit, dât greisselegt Wiéder, ech si kâl a nâss, et gât un d'Nüocht. . . Credié.

Lantsem: Käng Ômstänn, dir bleibt hei. An onsem Haus schle'ft è gut, glâft mir es, mir hun de' möllst Bätter aus dem ganze Lann.

Majo'er: Mein Dank fir är charmant Hospitalite't. Credié, a fir iech en ze beweisen, wöll ech iech erôm mat ângem Man reconcilie'eren, dâ mir ganz nôstët a mat dém dir vleicht zu Onrecht ausernên gerôde sit.

Lantsem: Ech wâss net rächt, wât der mängt.

Majo'er: Nu jê, richt eraus dât ass Zaldôtemo'd, dir könnt den Här Lantsem net richen.

Lantsem: Wién?

Majo'er: Den Här Lantsem, den Thimote'e Lantsem.
Lantsem: Dè soll ech net riche können?
Majo'er: Mächt këng Ömstënn, ech wëss alles. Mais erlâpt mer, iech ze sôen, dat et net derwärt wôr, fir eso' eng Efallëgkët eso' en de'we Streit unzufänken. Credié.
Lantsem: Wât fir e Streit?
Majo'er: Mais we'nt der Freierei.
Lantsem: Dän ass net weis.
Majo'er: Dir hätt solle me' verstänneg sin an dem Här Lantsem alt nôgin, ech können e ganz gut
Lantsem: Dir kânt den Här Lantsem? Ha! Ha!
Majo'er: Majô, net en ass net ömmer ganz verstänneg, mais e gudde Mensch, dè këngem Kand eppes zulêd dätt.
Lantsem: Wât, ech net ganz verstänneg, wo' kann ên a mengem Haûs sech erlâben, mech net ganz verstänneg ze nânnen?
Majo'er: Credié, et ass dach këng Ried vun iech.
Lantsem: Ech menge, Bebchen, dän dôten ass net ganz!
Bebchen: Et geseit stârek dernô aûs!
Majo'er: Donner an tonnerre, elei banne sin se all verjaust.
Lantsem: Den âreme Man ass ze bedauern, lôss mer em neischt ze mierke gin. (*hârt*) Kommt Här, dann iesse mer e Maufel zur Nûocht, a wan et iech neischt aûsmôcht, dann pôtze mer eng gut Butell op dem âle Lantsem seng Gesondhêt.
Majo'er: A la bonheur, dat en de' Freierei vun der fre'erer Zeit vergösst.
Lantsem: Ech wëss net vu wât fir enger Freierei der ömmer schwätzt? (*lûos*) En ass richtig aûs dem Kapp (*ab nô N° 3*).
Majo'er: Et stömmt, en ass nôt recht weis. Credié. Ech sin an è Nârenhaûs gerôden (*ab nô N° 3*).
Bebchen: An mat dem Hâiwerweis wöllt d' Matant mecht bestûoden? Abê merci. (*ab nô N° 3*).

RIDO.

IV. Akt.

1. Scène.

Hopsa: (*eläng, e reselt sech ju Lâchen*). Do hât ech mech erem op eng ânk Plâtz verlâf. D'ass schûot, dat de Majo'er sech eso' geschwönn verrôden hûot, dat wâr nach Spâss gin. Awer dè fâde Pomâd, dat Patchoulisdöppen, dârf mer nôt eso' ewâch kommen; ech hu geschwûor, em eng Granât ze ze'en, an en e'erleche Mensch hält sei Wûort. . . . Wo' ass dann dän Odeursmôchel? En hûot d'Pärt jo scho bestallt, e wârt mer dach trauen; ech könnt em et net grât verdânnen, ewell e wârt mech eso' lûos kânne gele'ert hun, mech a meng Method. Aha, dô hun ech nach dem Bebche sei Bre'f fir sei Papp, et ass këng Adress drop, (*e liest de Bre'f*) oh et stömmt net grât, mais en ass ze braûchen, Pomâddöppchen, et gât! (*kukt zur Fenster aus*). Nu kuk, ewe' geruf. Dô önnen gêt en em de Ke'stall a röselt de Kapp, ech glêwe wûol, dat en de' Affâr nach nôt ganz bekâppt. Hé, Här Compagnon! Elô könnt en erop. Famo's.

2. Scène.

(Pomâd, Fritz.)

Pomâd: Hûot idr mech geruff?

Hopsa: Natirlech, ech hun iech gut Neieggkête vum Bebchen ze sôen.

Pomâd: Der wârt mech wûol erem opze'en, dè Ke'stall vergösst mer nôt.

Hopsa: Här Pomâd, ech ka net derfir, dat d'Bebchen de Rèn gefärt hüot a net op de Rendez-vous komt ass. Elei ass äng ganz äner Sâch, de' könnt dir nu glêwe, wann der wöllt, oder nôt.

Pomâd: A wât ass dann?

Hopsa: D'Matant wöllt d'Bebchen op der Dôt bestüoden.

Pomâd: Dât ass söcher erem äng Fent!

Hopsa: Nè mein Alen, an de Freier ass ewäll hei am Haûs.

Pomâd: Wât? Wien?

Hopsa: Oh e nôblen, en ass Majo'er a Frankreich, en dâpere Kanone'er, en ass ewäll op der Such nô iéch, e flucht un ängem fort a greift all Ament un de Séwel.

Pomâd: Mei Gott, a wo' ass dann dâ Reiber.

Hopsa: En össt mat mängem Mononk zur Nüocht, wann en iéch elô e'nescht krit hätt, dann hätt ech net wöllen an èrer Haut stiéchen.

Pomâd: Mais wo' kömmt dann dän op ämol hier?

Hopsa: D'Matant hüot e komme gelöss, fir dat d'Bebchen soll fort elei. An d'Bebchen ass aus Rand a Bändel, et wöllt eso'bâl mat iéch ewäglâfen ewe' miglech.

Pomâd: Iéch ass nôt ze trauen.

Hopsa: Mei Gott, onglêwegen Thommes, dô liest sâlwer dem Kand sei Bre'f . . .

Pomâd: E Bre'f vum Bebchen, fir mech?

Hopsa: Liest, liest!

Pomâd: (*liest*) «Hüolt mech elei ewäch, ech kann et net me' aushâlen. Ech wöll Honger mat iéch leiden, wann ech nôt brauch hei ze bleiwen. Mei Cousin, de Fritz Hopsa, brängt iech dè Bre'f, hie mängt et gut mat mer, him könnt der alles sôen. O verlösst mech nôt, mein änzeg le'we Papp.» Papp? Wüofir Papp? Wo' kann et eso' schreiwen? Papp —?

Hopsa: Dô gesit der, vun elauter Angscht gêt em alies durchernên. Dûofir tommelt iéch, dir gesit, dass et bônnt.

Pomâd: Ech misst jô äng Honsfott sin an en Hierz voll Krösch hun, wann ech dô net höllefe ge'f.

Hopsa: Der hüot jô d'Pärt bestallt?

Pomâd: Jô.

Hopsa: Abê da kommt òm Hålefnüocht elier.

Pomâd: (*paff*) Em Hålefnücht, — hier?

Hopsa: Natirlech, dô ass jô dem Bebche sâng Küomer. (*weist op N° 1*).

Pomâd: Oh ech fârte net; mais em Hålefnüocht! Hüot dir nach net gehe'ert, dass et òm Hålefnüocht elei am Haus ömgêt?

Hopsa: Je, je.

Pomâd: A grât an dem hei Zemmer ge'f eng weiss Frâ erôm kommen . . .

Hopsa: Ah jô, mäng Matant hüot mer äppes eso' verzielt.

Pomâd: Wesst der, ech fârte net, mais mat Gespånster sech ze zerkürelen, dât ass eso' eng Sâch!

Hopsa: (*läos*) Halt, dô ass äng Ide', dât könne mer braüchen (*Härt*). Dir hüot rächt, et ass net gråd ömmer kamo'd, sech mat Gäschter erôm ze schlôen, dânt nômmen un d'Mo'm Se'ss. Wesst dir wât, dir brauch net hier ze kommen, ech brängen iech d'Bebchen aus bei d'Kutsch.

Pomâd: Gift dir dât wöllen?

Hopsa: Ech versprieche iéch et, mir wärt de' weiss Frâ neischt dun, ech si jô vun der Familjen. Also' òm Hålefnüocht hält der mat der Kutsch dô önnen bei der Gardendir.

Pomâd: Ganz gären, öfgemâcht!

Hopsa: Dir sit zu Pärt, a wann der he'ert, dass ech öm-mescht an d'Kutsch hiewen, da galoppe'ert der flott ewäch, an ech sôen dem Postillon, e soll nômmen hannen un ech kutsche'eren.

Pomâd: Gut, ech sin dô a mâchen alles an d'Rei, (*kukt op d'Auer*) Mais dô hun ech jô käng Zeit me' ze verle'eren. (*ab durch N° 3*).

Hopsa: Hurran, d'Sâch ass am Marsch. Elô hânt et nemmen vum Zo'fall ôf, dâ mer nach ömmer gönschteg wôr, wân ech em an d'Kutsch tässelen; mais d'Bebchen söcher nôt, op kê Fai.

3. Scène.

(Madame. Fritz.)

Madam: (durch N° 3) Fritz, wât hûos de nâs fir Dommhête gemâch?

Hopsa: Matant, wivill môl hûot der mer dât scho gesôt?

Madam: Deng zwe'n âl Mononken eso' op enâner ze hâtzen.

Hopsa: Se hun sech dach söcher nôt gefriesst?

Madam: De Papp mat sânger Dûochter wöllen ze bestüoden.

Hopsa: Hun si sech da bestüod?

Madam: We'ne' gös de ändlech verstänneg.

Hopsa: Oh Matant, dir wösst net, we' ech zönter enger Ve'relstonn change'ert sin.

Madam: Du, dât wâr jô e Wonner.

Hopsa: Oh e Wonner ass et och. Denkt iech emôl: Ech hât mech e we'neg am Mononk sâng Fôtèll gesât a wôr entneipt. Du ko'm de' weiss Frâ elei erân, vun dèr dir mir schons e pûor môl verzielt hûot. Si bekukt mech ganz be'ss, oh et go'f mer bâl âllen, an du sêt se mat enger hûoler Stemm: «Wúofir hûos du d'Le'ne' nach nôt fir Frâ?»

Madam: Geseis de Fritz, wât e verstânnege Gäscht.

Hopsa: Ech hu kêmols u Gäschter gegläft, mais de' Ke'er sin ech äppes gewûor gin. «Fritz,« jeitzt se mat engem pickigen To'n, «komm em Hâlefnûocht eliér an dè Sall, da könne mer fleicht nach gut mâchen, wâs du bis elô gefêlt hûos. A wanns de des Ke'er och nach nôt follegs, dann we'h dir an dénge Leiden.» — Ech guf du wâckereg, mais glâft mer, ech wârt den Drâm verhâlen. Oh Matant göt mer ê gudde Rôt, wât soll ech mâchen?

Madam: (lûos) Dô wèr vleicht eng Ide'. (Hârt.) Fritz, ech hûolen un, du ke'ms hiér, an de' weiss Frâ ge'f erscheinen a ge'f der erôm dräen? Wât ge'fs de dann mâchen.

Hopsa: Da ge'f ech âwöllegen an d'Le'ne' racksdech en mariage frôen.

Madam: Ass dât der êscht?

Hopsa: Matant, wann èn de' weiss Frâ gesin hûot da spâsst è nôt.

Madam: (lûos) Wârt Männchen, du solls de' weiss Frâ ze gesi kre'en.

Hopsa: (lûos) Se gât un! Hi!

Madam: Sô emôl, we' hûot se ausgesin?

Hopsa: Äng lãng weiss Frâ, bâl ewe' äng Nonn.

Madam: Richteg, eso' soll se sin. Nu Fritz, et ass ewäll iwer hâlwer zwielef, de' âner wârtten elô all schlôfe gôen, mângs du, ech ble'f nach ân Amènt hei, ech fârtten vill ze vill, ech krauchen a mei Bätt an ze'e mer d'Däcken iwert de Kapp; wann de' weiss Frâ erôm soll kommen, da Courage, se wârt der neischt dun, du hûos jô versprach, wât se gâren hätt. (ab nô N° 5).

Hopsa: (eleng) Oh Matant, dir musst me' fre' opstôen ewe' eso', wann dir den elei fânke wöllt. Wârt, dât dô bezilt sech nach.

4. Scène.

(Hopsa. Le'ne'.)

Le'ne': (mat enger Bougie) Oh wât en Tôtzert, den âle Mononk Majo'er, et enschle'ft è jô, em ômmer nôzelauschteren, wann hien vun dem Krich schwadrone'ert; ech glâwen em d'Halschecht nôt. (zum Hopsa) Gude Nûocht, âle Spötzbo'f (gèt nô N° 1).

Hopsa: Cousine Le'ne', sit dir eso' mit. En Amânt, ech wârdten elei ewäll eng hâlef Stonn op iech. Ech hun äppes op dem Hierz.

Le'ne': Sôt mer dât múor, et wârt wûol erôm e Strâch sin.

Hopsa: Jô, an dir musst mer derbei hóllefen. Dir wösst jô, ech soll mech bestüoden.

Le'ne': Soll? D'âss sche' gesôt.

Hopsa: Ech wöll och.

Le'ne': An, zönter we'ne'?

Hopsa: Kukt, Cousine, ech hun ômmer gewollt, âwer net eso' steif soll et gôen ewe' d'Matant et virschreift, Method Anno Tubâk, nèn dât gât mer net. . . Eso' am

Schnöppel kommen, mat Papp a Mamm rîeden, da virun d'ganz Familien trieden, an dann all de' Tre'nen an de' Bêsen brr, vun den âle Matanten, nân kukt, dât ass dè fre'ere Mo'd, an op dè flâten ech. . .

Le'ne': We' wöllt dir et da mâchen?

Hopsa: Mais rupderdup, d'Mêdchen entfe'ert, bei de Pâter, môtten an der Nüocht dât ass nei, dât ass löschtég, eso' spröngt èn an den E'hestand, — Cousine, hûot der Loscht?

Le'ne': Sit dir verrökt, dât ass jô nôt ne'deg, mir hu jô op änt zwè d'Verwöllegong vun onse Leiden

Hopsa: Dât ass grât dât Dommt an der Geschicht. De Fritz, den Hopsa, dât aussgelössenst Steck Fläsch an der ganzer Ge'gend, dê soll sech bestüoden ewe' en âle Conseiller. Dât gât nôt, ech muss äppes Apârtés hun oder ech bleiwe mei Lîewe lîang Jongergesell.

Le'ne': Kômesche Jong. A wât fir e Plang hûot der dann?

Hopsa: Dât einfachst, wât dir îech denke kôont: hanne bei der Gârdendîr stât an e pûor Minuten (*E kukt op d'Auer*) eng Kutsch, dîr schleicht îech dohinnen, ech hiéwen îech an d'Kutsch, ech sätze mech bei îech, an Hopsa juchheissa, hopp a fort, weit ewech, dô lósse mer ons bestüoden, a mer kommen e fre'e Mûorgen als Frâ a Man erôm a lâchen d'Matant mat all hirem Ho'chzeits-tôdi aus.

Le'ne': Nên, dô sin ech nôt mat.

Hopsa: Ja, meng le'f Cousine, da get aus der ganzer Sâch neischt.

Le'ne': (*spöttelt*) Mengt dir da vleicht, mîr le'ch vill drun?

Hopsa: Nun, ech hätt gedüocht, e flotte Borscht, mat e pûor honnert Dausend Frengercher

Le'ne': An dèn all Dâg 100 000 domm Strâch môcht.

Hopsa: An dèn an èren Hänn eso' zâhm ge'f ewe' e Lämmchen.

Le'ne': Ja wann ech dât söcher wösst?

Hopsa: Ech schwîeren îech et bei mângem Mononk sângem Schlôf.

Le'ne': Dât ass en êschten Ed. Dann iwerlêen ech mer èr Propositio'n, gudde Nüocht.

Hopsa: Iwerlêen, ech hâlen och, dômat ge'f de ganzen Artikel verdüorwen, elei muss et flott gôen, op der Dôt, wöllt der oder wöllt der net? Ent, zwè, drei, Hopsa, dragesprongen.

Le'ne': Sit dir aus dem Kapp?

Hopsa: D'Kutsch stât bei der Gârdendîr.

Le'ne': Dir fûobelt.

Hopsa: Mei le'ft Kand, elei ass neischt ze fûobelen, elei muss gehandelt gin. Sit mat, dât göt e kapitale Strâch, a kurzem si mir Mann a Frâ, a mer hu Lâches fir onst Lîewe lîang.

Le'ne': Ass et dann nun êscht?

Hopsa: Et ass käng Zeit ze verle'eren, d'Kutsch stât dô-niden, der he'ert schon d'Schâllen.

Le'ne': (*lûos*) Ech muss sôen, eso' geng et am schnällsten an d'Rei.

Hopsa: (*lûos*) De Föschelche beisst un!

Le'ne': He'ert emôl, d'ganzt Haus ass nach wâch, mer gin erkannt.

Hopsa: D'ass alles an der Rei. Fârt dir d'Gespânster?

Le'ne': Ech hâlen och, ha, ha, wûofir.

Hopsa: Dir wösst, et gèt äng weiss Frâ hei am Haus öm.

Le'ne': Dât ass äng Sêchen.

Hopsa: Et se'f dann, mais dât kômmt ons fein zu Pâss. Eso'bâl ewe' Hâlefnüocht schle't, da schlôt dir e Lell-doch öm, an dir spaze'ert majeste'tesch elei eraüs, durch de Gârt bis bei d'Kutsch. Wien îech geseit, mângt et wâr d'weiss Frâ a le'sst îech an Ängsten erlâst.

Le'ne': Wât eng Farce, a wo' fannen ech îech?

Hopsa: Ech sin dôniden bei der Pârt.

Le'ne': Gut, et se'f ê Wûort. We' spe't ass et?

Hopsa: Elo gleich Hâlefnüocht.

Le'ne': Da wârt op mech dô önnen. Eso'bâl ewe' d'Bebchen a seng Kûomer ass, richte mir dâ Spâss op. (*ab nô N° 1*).

Hopsa: (*eleng*) Dât dô göt eng gut, dô muss ech derbei sin. Awer wo'? Elei am Sall gesin ech am bäschten Ech he'ere Stömmen, dô ass kân Iwerlêes, allez Hopsa (*e kraucht enner den Desch*).

5. Scène.

(Bebchen, Lantsem. Majo'er. Hopsa. *enner dem Desch*).

Lantsem: (mat enger Bougie) Hei, Bruder Majo'er, ass dein Zömmmer, a nu Schluss fir haut, wät wör dät en Däg! Ech schlöfe müor bis 3 Auer nômöttes, he'ers de Bebchen? Gut Nüocht.

Majo'er: Gude Nüocht Siweschle'fer, Credié!

Lantsem: Oh hätts de Recht; siwe Jöer an ängem Steck ze schlöfen, dät wär den Himmel op Ärden. (*Ab nô N° 2.*)

6. Scène.

(Bebchen, Majo'er, Hopsa *enner dem Desch*.)

Bebchen: Mei le'we Papp, wät e Glöck, iéch ändlech bei mer ze hun, ech mängen ömmer nach, et wär nömmen en Dräm.

Majo'er: Donner an Tonnerre, Mëdchen, wät bass du gro'ss a sch'e'n gin.

Bebchen: Ech sin och brav bliwen, gläfft mör et, Papp.

Majo'er: Dät wëss ech ewäll läng, deng Gutthët hüot mer jo an ängem firu gehollef.

Bebchen: Ech verstin iéch nôt.

Majo'er: Wo' zum Donner hüos du all dät Gäld hierkrit?

Bebchen: Wät fir e Gäld?

Majo'er: Mais du hüos mer jô elô drei Jöer läng ömmer Gäld geschöckt, Credié.

Bebchen: Ech?

Majo'er: Meijä, an dänge Bre'wen, an une' e Wüort derfun ze schreiwten. Meng Schwe'esch wör et söcher nôt, de' ass nôt vun dër Natur, an mei Bruder, hire Man, krut jô kä Su an d'Fangeren. Du wölls et nôt agestöen, mais Donner an tonnerre, dô brauch en sech nôt ze schummen.

Bebchen: Mais Papp, wann ech iéch et sôen . . .

Majo'er: Pappertapapp. Müor schwätze mer eröm dervun. An da wärt ech wüol och dä Stura vun Hopsa eröm ukommen, de göt verwichst, möch eso' unzeferen, Credié.

Bebchen: Papp, der dut em Ongleich, e möcht mutwölleg Sträch, mais soss ass en de bäschte Jong vun der Welt. En dät dem ganzen Düori Guddes. Der wärt en nach können le'eren; ech sin em eso' gut.

Majo'er: Dät wär mer le'f. Mais elô fëlt mir weider neischt ewe' äng gut Ro'. Mei Bruder hüot mer èr Bätter eso' gelüoft. Gude Nüocht, mei Kand (*e kesst et an ab nô N° 4.*)

Bebchen: (ble'st d'Lüchten aus) Oh ech wärt schwe'erlech vill schlöfen. Dé gude Jong gät mer am Kap ernô; wann ech schlöfen soll, drämen ech söcher nömmen vun him. Fritz, Fritz, oh ge'is de nömme wessen, we' gier ech dech hun, du gudde Jong, elô erkennen ech dech ganz. (*Ab nô N° 1.*)

7. Scène.

Hopsa: (eleng, stecht de Kapp enner dem Desch eraüs).

Hüos de mech wirkelech gieren? Abê, da wöll ech och e verstännege Mensch gin, oder der Gukuk soll mech hüolen. Mei le'ft, ie'ft Kand, schlöf se'ss, drëm vu mir. (*Et schle'gt eng Auer 12.*) He'er, et ass Hålefnüocht, d'Stonn vun der weisser Frä. E Gleck, dass d'Bebchen all Lüochten ausgemächt hüot, eso' beim Mo'ndschein an der hâlwer Deischer; get de' Säch nach me' grugelech. Et mängt è bäl, et ge'f en ewäll Pantoffele schlappen he'eren (*zet' sech e bös'gen zreck*).

8. Scène.

(Madam, Le'ne', Fritz.)

Madam: (Vu N° 5, an ängem länge Pudermantel mat Aremen, de' schlapp erôf hänken, eng brät ätmo'desch Hauß, e Voile.)

Le'ne': (Vu N° 1, an e Leitdach geweckelt).

Madam: En ass nach nôt dô.

Le'ne': Dät get nach keng kamo'd Promenad, mais wät möcht è nei, fir e reiche Man ze kre'en.

(Se kommen an der Mött zesüomen, gesin sech, se jeitzen, wärfen dat weisst Gezei ewäch a läfen an hir Zömmere.)

Hopsa: (kômmt eraus, steipt sech op d'Kne'en a lâcht hârt): Oh wât è Courage zu zwo' Seiten. Ah dir Damen, dir wârt nach erôm eng Ke'er Gäschter spillen; alles hun se leie gelöss (e rêft d'Gezei op). Si sin allebe't erem ewäch, âwer wien môcht mer mei Spâss ganz, wie soll ech dem Pomâd nun an d'Kutsch tässelen? Dâ wârt söcher volt Onggedold donide bei der Gârdendîr. Hätt ech dach ömmescht fir an de' Kutsch?

9. Scène.

(Lantsem [am Nüotsgezei a Schlöfkâp, mat ânger Bougie], Fritz.)

Lantsem: (kômmt aus N° 2) Wât ass elei fir e Spektâkel, net emôl nüots lössen se ângem de' le'f Ro'.

Hopsa: Oh Mononk, ech hun eppes entdäckt, eng Conspiratio'n, eng schwârz.

Lantsem: Schwârz oder weiss, et soll e mech schlöfe lössen, verstäs de — schlöfe lössen.

Hopsa: Soll ên iech schlöfe lössen, wann dat Le'wst, wât dir hûot, a Gefôhr ass?

Lantsem: Dât Le'wst wât ech hun, ass mäng Ro'.

Hopsa: An d'Matant dann, èr Frâ?

Lantsem: Jô, dat ass jo och eppes Le'wes. Ass se vum Dâch gefall?

Hopsa: Oh vill schlômmer.

Lantsem: Ass se do't? Gott ge'f er d'e'wech Ro'.

Hopsa: Schlômmer ewe' do't. Et wöllt ân iech se entfe'eren.

Lantsem: Entfe'eren? Hei elei! Verziel mer dat mûor, ech muss elô meng Ro' hun. (E gât.)

Hopsa: Mais mûor, Mononk, ass et ze spe't.

Lantsem: Wann en se elô entfe'ert, da brängt en se mûor schons erôm.

Hopsa: Oh fir d'Matant ass et mer nôt bâng, de' ass ewe' e Man, de' wârt sech schons durechschaffen.

Lantsem: Jô, dat stômmt, de' schafft sech durech. Dûofir löss mech schlöfe gôen. (E gât.)

Hopsa: Jô, ôwer wât wârt se danken, wann se gewûor göt, dat hire Man neischt gemâcht hûot, fir se heizehâlen.

Lantsem: Jô, wann se dat gewûor göt, da kre'en ech Strâpp.

Hopsa: A ve'er Woche le'sst se iech kân A zo'dun.

Lantsem: O jömmen, wäs de nôt sês, dat wâr jô mein Änn.

Hopsa: Dûofir wâr ech elô ganz galant.

Lantsem: Du hûos Rächt, dat ass nach dat bäscht. Sô emôl, wien brânt da mat er durech?

Hopsa: Frôt nach, dè stönkege Pomâd.

Lantsem: De Pomâd? Wât hûot ên awer allerlä Gûen bei de Leit. Sin se da scho fort?

Hopsa: Nach nôt, mais et presse'ert, en ass bei er an der Küomer.

Lantsem: Oho, da wârt (e gêt op N° 5 zo').

Opsa: Halt, Mononk, en hûot e pûor graffer Kierele bei sech.

Lantsem: Da rufen ech ons Kniecht.

Hopsa: Evite'ert all Gefôhr! Hûot der nôt he'ere, we' d'Matant elô e'nescht Kräsch gedun hûot?

Lantsem: Majo, dûofir sin ech jô erauskom. An elô ass se ganz stöll, sollen se fleicht er de Mont zo'gebinnen hun? Dât hält de' nôt lãng aus! Wât kann ech âwer mâchen.

Hopsa: Wesst der wât, Mononk, mat Gewalt gât et nôt, dûofir wölle mer schlau sin. Dem Pomâd seng Kutsch stât dô önnne bei der Gârdendîr. Git ôf a sötzt iech dran, wann en dann mat der Matant kômmt, an e geseit iech, dann ass e paff, e schumt sech a môcht sech durch d'Reiser, an dir hûot d'Matant erôm.

Lantsem: Soll dat gôen?

Hopsa: Der wârt gesin, an d'Matant de' wârt iech dankbar sin,, èrt Liêwe lãng ste'ert se iech nôt me' an der Ro'

d'Hönger gi geschlůocht, an den gro'ssen Cochinchine's Hun och.

Lantsem: Oh wann ech dāt wösst.

Hopsa: Bedenkt iéch nōt lāng.

Lantsem: Et ass āwer kill, an ech hu bāl neischt un, ech erkāle mech.

Hopsa: Wārt. Hei ass je e bōs'je Gedācks. (*En dāt em de Pudermantel un, d'Hauj op an de Voile öm.*) Dāt hāllt wārem an le'sst och kē Niwel un d'Gesīcht. Nu kommt, Mononk, ech gi mat iéch, ech setzen iéch sālwer an d'Kutsch, an da gāt alles schons an de Blei, der wārt gesin.

Lantsem: Fritz, du bass e brāwe Jong. Wann se alt geschwōnn kommen, soss entschlōfen ech nach an der Kutsch.

RIDO.

V. Akt.

1. Scène.

(Et ass mûorgens.)
(Hopsa kömmt erāgeschlach.)

Hopsa: T'ass nach neischt hei. Ech wār dach virwōtzeg, we' dāt Dōnge vun hōnt gewīrkt hūot. Meng kurage'ert Cousine, de' u käng Gēschter giāft, hūot āwer ganz dāper gebrōllt, se wārt wūol eiō nach schlōfen, an ech könn dem Bebchen e Wūort sōen (*e lauschtert bei N° 1*). Et sōngt sei Mûorgeslidchen; wākerecht Kand! (*et ho'scht op N° 5*). O jōmmen d'Matant, dāt ass och eso' āng Nūochtegeilchen.

2. Scène.

(Fritz, Madam.)

Madam: (*kōmmt āngstlech aus N° 5*) Oh Cousin, bass de dō, dāt ass mer le'f.

Hopsa: A gude Mûorge, Matant, et māngt è bāl, der hātt nōt ganz gut geschlōf.

Madam: (*zerschlōen*) Kēn A hun ech zo'krit.

Hopsa: An ech och nōt.

Madam: We' dāt dann?

Hopsa: De' weiss Frā ass āng Maulesch, mat Verlāf ze rīeden.

Madam: (*kukt āngstlech em sach*) O Fritz, Fritz, donk käng Sōnd.

Hopsa: Majo, se hāt versprach, ze kommen, an s'ass nōt kömmt.

Madam: Oh dach, se wôr kommt!

Hopsa: Ech hun elei gesiëss op se ze wârden, et ass Brach mat där.

Madam: Oh du bass om Hälefnüocht net eleibanne gewiescht, ech hun se gesin.

Hopsa: Dir? Et ass wo'er, ech hât mech e bösje verspe't.

Madam: Dât ass äng Wâreng! Et ass eng âl Geschicht an onser Familien, dass dän, dem d'weiss Frâ erschöngt, a siwe Woche stierwe muss.

Hopsa: Je, je, raumt ân, Matant.

Madam: Stöll, ech hu Rei, wât hun ech mein âreme Man gepengegt, dât gut Schöf. An un dir hun ech och gesöndegt, Fritz.

Hopsa: U mir?

Madam: Jo, kurz a gutt, et muss eraus, ech wöll mei Gewösse frei hun. Dengem Papp sein Testament stömmt net, ech hun en dun et schreiwen, we' en ewäll gefüobel't hüot.

Hopsa: Oho! Charmant!

Madam: Hei, hüol et, zreiss et, verbränn et, du bass zönter haut gro'ssjäreg, du kanns mache, wâs de wölls, du brauchst onst Le'ne' nôt ze hüole, wanns de mir nömme verzeih's, dat ech ro'ech stierwe kann. (*Se get em d'Testement*).

Hopsa: Gelungen! Gelungen! Dô hätt jô mei Mutwell äppes Guddes gehât, gelungen. (*feierlecht*) Matant, stierewt dir ganz ro'ech, Requiem aeternam! Ech verzeien iech. — Ha, Ha, Ha! (*E läft fort mam Testement*.)

Madam: E lâcht sech futti? Sei Muttwöll hätt äppes Gudes gehat, wât wöllt en domât sôen?

3. Scène.

(Le'ne', Madam.)

Le'ne': (*kömmt aus N° 1, ganz gedröckt*) Gudde Mûorge Mamm, dir sit blêch am Gesicht.

Madam: An du och, mei Kand.

Le'ne': Oh ech hun hönt äppes Schräckleches gesin.

Madam: Du och? Nôt migelech.

Le'ne': De Fritz hüot mech göscht beschwât, fir mech vun him fortfe'eren ze lössen, ech soll mech als Gespänst verkläden an hei erausschleichen.

Madam: An dû

Le'ne': An dû hun ech em gefollegt fir iech Frèd ze mâchen.

Madam: Du? Wôrs du et?

Le'ne': Oh et ass mech deier kom, we' ech elei eraüstrieden, dû gesin ech e Gäscht dô stôen, dèn op mech dûor wollt kommen.

Madam: We' hüot de Gäscht eraüsgesin?

Le'ne': Oh ällen, gro'ss Aen, Hüore, Klôen, et wôr ängt ät greisselegt Främönsch.

Madam: (*blässe'ert*) D'Angscht hüot dech bland gemâcht.

Le'ne': Et hüot è gemängt, et wër aus ärer Kummer komm.

Madam: Ja, ja, a wât go'f dû.

Le'ne': Ech hu gejaut a si fortgelâf.

Madam: (*lûos*) Oh der Gukuk net nach, elô kömmt et eraüs. (*hârt*) A wât hüot du d'Gespänst gemâcht?

Le'ne': Et hüot och gejaüt, a weider wâss ech neischt me', oh wât äng schräcklech Sâch!

Madam: Le'ne', mir sin allebe't bedupst gin.

Le'ne': Wât?

Madam: Ech wôr dât Gespänst.

Le'ne': Dir?

Madam: Jo! Dé Sâtan fu Fritz hât mech och beschwât. Oh we'h, an ech hun em alles gebeicht, ech hun em d'Testement gin, — Oh Brigang, oh Neischnotz! Wo' ass mei Mann, dat ech mer e bös'ge Loft mache kann.

Le'ne': Oh de' Schlächtegkêt; Mamm, mer därfen emôt neischt weisen, soss gi mer nach ausgelächt derbei.

Madam: Oh ech erstecke vun Ierger.

Le'ne': Ro'ech, et kömmt ömmescht, hüolt iech zesommen.

4. Scène.

(De' Vireg, Majo'er vu N° 4.)

Majo'er: Mûorge, Kanner, Mûorgen! Donner an Tonnerre!

Madam: Sit der glât net erwächt gin, Schwôer? et wôr alt e bös'je Lârem hei am Zemmer.

Majo'er: Nondibum, eso' e möllt Bätt, an 20 Stonne geriden fir hîer ze kommen, dô könnt der mer äng Bom op d'Bätt wârfen, ech ge'f net wâch, Credié.

Hopsa: (vu N° 3) Bonjour, Mononk.

5. Scène.

(De' Vireg, de Fritz.)

Majo'er: Bonjour du Deiwel.

Hopsa: Hûot der gut geschlôf?

Majo'er: Ech mengen eso', Credié.

Hopsa: Da sit der gut opgefûogt?

Majo'er: Ech mengen eso', soss hätt ech dech ewäll mam O'er fir de' Konschten, de's de mer gestîcht hûos, du Deiwelskîrel, Credié.

Hopsa: Mei Gott, vergiesst dât, oder strôft mech äng âner Ke'er, elô brauch ech är Gutthèt . . .

Majo'er: Oho, a wûofir dann?

Hopsa: Ech ge'f mech gier mat èrem Bebchen bestûoden.

Majo'er: O, alt e bös'je lûos.

Hopsa: Mais ech sin zönter de Mûorge gro'ssjähreg.

Majo'er: Jo, awer et bleift dengem Papp sein Testament.

Hopsa: Dât bestât net me'. Frôt emôl d'Matant.

Majo'er: Söcher, Schwe'esch?

Hopsa: Jo, Matant, repete'ert dem Här Majo'er, wât ärt gut Hierz mer vir e pûor Minuten eso' le'f gesôt hûot.

Madam: (verbassen) Jô, Schwôer, ech hu gesin, dass de Fritz emôl ze fill an ärt Bebchen verle'ft wâr. . . .

Le'ne': (verbassen) An dat ech e nôt ausstôe kann.

Majo'er: Ah dât ass äng âner Batterie. Awer, mei Jong, bass du dann och dem prächteche Mêdche senger wiert?

Hopsa: Vleicht nach nôt, Mononk, âwer ech wêrt mer et verdengen.

Majo'er: Dât änzegt Kand, et hûot mer zönter 3 Jôer eso' vill Geld geschöckt.

Madam: So'! Et hûot iech Geld geschöckt?

Majo'er: Majô, Schwe'esch, dir hûot em söcher beigestânen, fir dat et sângem âreme Papp hellefe könnt.

Madam: Nôt dat ech wösst. An dir hut vill Geld krit vun em?

Majo'er: Jo wirkelech, vill Geld, Credié.

Madam: (spötz) Abè, ech muss et sôen, da wëss ech nôt wo' et et hier soll hun. Vun ons hûot et sengerfiewe kê Sû krit, wo' kömmt dât u vill Geld? Dât kömmt mech drôlech vir.

Majo'er: Wât, Donner an Tonnerre? Soll mei Kand nôt brav sin. Credié.

Madam: Ech sôe neischt, mais vun ons hûot et dât Geld nôt!

Majo'er: Nondibum, wo' ass dât Mêdchen?

Hopsa: Ech kann iech alles sôen, da sit der op zwo' Seite gezösst. Et ass e ganz klângt onschöllegt Geheimniss. Mais do kömmt ömmescht.

6. Scène.

(De' Vireg, 2 Gendâremen.)

Gendârem I: Mir si vum Hêr Brigadier geschöckt, fir ze melden, wât hönt elei vir ass kommt.

Madam: Wäss d'Polizei et ewäll? Oh de' Schân!

Gendârem II: Bei ârer hönneschter Gârdepûort stong eng Kutsch. Honnert Schrött dervun wôr èn Här zu Pârd. Op de Schlâg Hâlefnûocht go'f äng Frâensperso'n an de' Kutsch gesât, dén om Pârd hûot gepaff, a fort gong d'ganz Cavalkâd. D'Frâmönsch hûot gejaut, eso' hârt, et hätt è bâi gesôt, e Mansmönsch.

Madam: (get schwächt) Oh eso' e Skandal a mängem Haus.

Majo'er: Em Gotteswöllen, d'Bebchen wërt dach nôt an der Kutsch gewiescht sin?

Hopsa: Ro'ech, Mononk, dänkt nôt dôrun.

Gendârem I: Mir du der Kutsch nô, mir hun se erwöscht, a mer brängen ïech d'Personnagen erôm.

Madam, Le'ne', Majo'er: Wien? Wien ass et?

Gendârem II: Dè flänke Reiter wôr den Här aus der Städt. dän hei op Besuch ass.

Madam: De Pomâd?

Le'ne': Oh dä Brigang!

Majo'er: An de' Perso'n an der Kutsch? Credié.

Gendârem I: De' ass geschwönn ro'eg gin, se ass entschlôf.

Majo'er: Wie kann dat ânescht gewiescht sin ewe' d'Bebchen?

Le'ne': Mais et hûot de müorge nach bei mir an der Kúomer gesongen.

Majo'er: Donner an Tonnerre, et kann d'Bebchen och nôt sin.

Madam: An et ass och kënt vun ons, da ble'f nômmen d'Frâ Pangkuch, ons âl Kâchen.

Gendârem II: Hei kommen se mam jongen Här.

7. Scène.

(Pomâd, Bauere mat Kneppelen, de' Vireg.)

Le'ne': (spöttelt) Wöllkomm, Här van de Pomâd.

Madam: An dir kommt nach erôm, abscheileche Kierel?

Pomâd: De' Baueren an de' Gendâremen schlâfe môch hier!

Majo'er: Donner an Tonnerre, dir sit mer e Propperen.

Hopsa: Wo' kann en sôch eso' blame'eren!

Pomâd: De' Pârd sin âl Kröppelen.

Madam: Dir könnt engem dach sôcher sôen, wien der an der Kutsch hât.

Pomâd: Wüofir nôt? D'Joffer Bebchen.

All une' den Hopsa: D'Bebchen?

Majo'er: Meng Dûochter, Nondibum, elo get der ermôlzt.

Pomâd: Lûos Här, ass de' Joffer âr Dûochter? Gôt net be'ss, ech hât hir Verwöllegong.

Madam: Nun he'er e Mönsh.

Le'ne': Elô le'ere môr den Ängel emôl kânnen.

Majo'er: Dât ass äng Ligen! Credié.

Hopsa: An et ass och äng Ligen!

Pomâd: (zum Hopsa) Wât, dir hûot mer dach sâlwer de Bre'f vun er brüocht?

Majo'er: Wo' ass dâ Bre'f?

Pomâd: Dô hûot der en.

Majo'er: (kukt de Bre'f) Bedroch, dat ass onsem Bebchen seng Schrôft nôt. Credié.

Madam: (kukt de Bre'f) Dach et ass seng Schrôft.

Le'ne': Jô, gewöss!

Hopsa: Ganz sôcher.

Majo'er: Nondibum, et ass se nôt. Ech wârt dach menger Dûochter hir Schrôft kânnen (en holt e Portefeuille eraûs). Hei ass e ganze Pâk Bre'wen, de' et mer deschrîwen hûot, ech wârt dach seng Schrôft erkânnen, Donner an Tonnerre.

Madam: (kukt) Dât elo ass onsem Fritz seng Schrôft.

Majo'er: (zum Hopsa) Wât? Däng?

Hopsa: Dât könnt gut sin, Mononk.

Madam, Le'ne': (lâchen hât).

Majo'er: Donner an Tonnerre, der Jômer verste' dat elô.

Hopsa: An et ass glât nôt eso' schwe'er. D'Cousine Bebchen go'f mir hir Bre'wen un èr Adrâss, dat ech se soll besûorgen. Ecl wosst, dass der Gâld ne'deg wârt, du hun ech d'Bre'wen ôfgeschrîwen, e Wûot hanne beigepâcht, e pûor Pobeierscheiner derzo' an dann an d'Post.

Majo'er: Fritz! Dât hûos du gemâcht? Credié.

Pomâd: Dann ass dôse Bre'f âwer fum Bebchen.

Hopsa: Jô, mais un de Papp adresse'ert, d'Bebche go'f mir e fir ze besûorgen, du dûocht ech.

Pomâd: An dir hûot du eso' de Gäck mat mir gemâcht?

Hoksa: Mat Verlâf jô!

Pomâd: Oh wât e Lâdri sit der. Nu jê, ôch hu jô mei Be-
weis: d'Joffer Bebchen sôtzt nach an der Kutsch, an dât
bäscht Zêchen dât se mer gère gefollegt hûot, ass dât
hei: se hûot de' ganz Zeit îwer geschlôf.

Hopsa: Mais da lösst et erop fe'eren.

Madam: (zu de Baueren) Brengt de' Perso'n aus der Kutsch
erop. (Baueren ab.)

Hopsa: Eso' dir Herrschaften, èn Ament Gedold.

8. Scène.

(De' Vireg. D'Bebchen aus N° 1.)

Bebchen: Wât ass elei lass?

Majo'er, Madam, Le'ne', Pomâd: Oh d'Bebchen!

Hopsa: Dô ass et jô!

Bebchen: Wat stit der allegûor dô ewe' Zockermännercher,
wât hun ech Apârtes u mer? Et soll è mengen. . . .

Madam: Wôrs de nôt an der Kutsch?

Le'ne': Wollt e nôt fort mat der?

Pomâd: Hûot der nôt geschlôf?

Majo'er: Hâos de de' Bre'wen hei nôt geschrîwen? Credié.

Bebchen: Em Gotteswôllen, wât soll dât hâschen?

Hopsa: D'Antwort op all de' Frôen kömmt schon d'Trâp
erop.

9. Scène.

(De' Vireg, de Lantsem.)

Lantsem: (mat de Baueren, en hûot nach de Pudermantel,
d'Hauf an de Voile un. — Baueren ab.)

Hopsa: Elei kömmt d'Primadonna aus der Kutsch.

Madam: Ass dât se? . . .

Majo'er: Donner an tonnerre, soll dât e Mêdchen sin.

Le'ne': Et ass d'Ke'môd!

Madam: Dât ass mâng Nûotshauf.

Majo'er: De' ârem Perso'n ass ausser Otem. (De Lantsem
ass lîos a lîos nô vir gesto'ss gin).

Le'ne': Abè, ech si virwôtzeg, fir dem Hâr Pomâd sei Gû
ze bewonneren (ze't de Voile erôj). Papp!!

Madam: Mei Mann!!

Majo'er: Bruder! Credié!

Bebchen: Mononk?

Pomâd: Hâr Lantsem?

Hopsa: (ze't d'Bebchen um Rack a reift söch d'Hänn): Wât
sês de zu mângem neie Witz?

Bebchen: Sturrah!

Lantsem: (kukt òm sech).

Madam: Em Gotteswôllen, Thimote'e, wât ass dât?

Le'ne': Papp, wât hêscht dât elô?

Majo'er: Bruder, Donner an Tonnerre!

Lantsem: (wärft alles ewâch.) Kanner, wien hätt dât nach
gedûocht, bei mângem âlen Dâg?

Majo'er: We' ass dât da kommen? Credié.

Madam: E wârt et sâlwer nôt wôssen.

Lantsem: Ech wâss et bässer ewe' mer le'f ass. Ech hun et
nômme gedun fir iéch, mâng Dauf.

Madam: Fir môch?

Lantsem: Nômme, wâll ech iech ganz giéren hât.

Madam: Mais ech sollt dach söcher nôt entf'eert gin?

Lantsem: Dach, dach, frôt de Fritz nômmen.

Madam: Ass dè Sâtan vu Fritz erôm derhanner?

Lantsem: En ass âwer des Ke'er onschölleg, ech hun iech
jo sêlwer jetzen he'eren.

Madam: An dât gât iéch neischt un.

Lantsem: T'ass och wo'er, dât gât mech neischt un.

Majo'er: Hât dir da wirkelech gejaut, Schwe'esch?

Madam: Nèn, et wôr onst Le'ne'.

Le'ne': Oho, Mamm, dir hûot am hârtste gejaut.

Majo'er: Mais wo'erîwer dann? Credié.

Madam: Kräsch hun ech gedun îwert dât ondugent Steck
Fläsch elei (weist op de Fritz). Dèn ass nômmen op
d'Welt komm fir mech an den Affront ze sätzen. Kên
Dâg me' darf en am Haûs bleiwen. He'ers de Neveu.

Hüol dei Geld, bestüod dech mam Bebchen, áwer komm mir nôt me' önnert d'Aen. (*Ab nô N° 5.*)

Hopsa: Gewöss Matant, à la bonne heure, ech hüole mei Geld, ech bestüode mech mam Bebchen (*en hölt et öm d'Taille*) an hop a fort gät et onser Wè. (*En ze't et mat sech.*)

Bebchen: (*wiert sech*) Cousin, sit dir bei Verstand?

Hopsa: Gewöss. Du bass an du bleifs meint. Mängs du, dei Papp hätt äppes derg'e'nt? Kän Dubbel! Eliô gät et è Rass bei den Här. Allez hop an hopsa. (*E gët mat em durch N° 3.*)

Majó'er: Donner an Tonnerre, eliô muss ech en áwer nógóen, soss entie'ert de Borscht mer et dach. E soll et jó kre'en, áwer mat Geschöck, en ass zevill e bráwe Kierel (*ab nô N° 3.*)

Le'né: Här Pomád, ech hoffen der bekáppt, dat bei mir käng Seid me' fir íech ze spannen ass. Nô dém, wát elei passe'ert ass, wärt wüol kaum én am Haus sin, dèn íech mösst, wann der árer Wè git (*ab nô N° 1.*)

Pomád: Här Lantsem, dúofir get dir mer Rechenscháft. Dèn Afront dé mir elei passe'ert ass, an dúrch íech. . . dat bleift nôt dobei! Mir rechne ach!

Lantsem: Wann der rechne wöllt, mæng Frá húot sech ömmer öm ons Rechnonke bekömmert. A wann der Klappes gelösch, dann hu mer jó mei Bruder, de Majó'er, dèn húot neischt le'wer ewe' Rappen a Krich.

Pomád: D'ass nôt derwíert. Ech muss we'nt mänge Geschäften hannescht an d'Stádt, áwer et kömmt eng Zeit, dô wärt der dèn elei kánne le'eren (*ab nô N° 3.*)

Lantsem: Dô ass e gläten. An der Kutsch tróllt e mat mer dúrch Döck an dúrch Dönn, an da gif e gären hannenô nach Kome'de' máchen. . . Elo ass e fort, Gott sei Dank, an de' áner och. . . Ändlech get et Ro'. . . Nô eso' enger Náecht. . . Ändlech (*e sötzt sech mölten op d'Bühn.*) Bon soir allegüor. . . Ändlech (*En emineipt.*)

RIDO.
